

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว นานขนาดไหนไม่รู้ แต่เท่าที่รู้ๆ ก็
ไม่ได้นานพอที่จะจำไม่ได้

เด็กชายคนหนึ่งถูกพ่อและแม่ใจร้ายนำมาขายให้ครอบครัวของ
เศรษฐีผู้ร่ำรวยและมากไปด้วยลูกน้องบริวาร มีเงินทองมากมาย
มหาศาลจนไม่อาจนับได้ ว่ากันว่ามูลค่าของทรัพย์สินสมบัติพวกนั้นอาจ
มากพอจนนำไปโปรยแจกจ่ายได้โดยไม่รู้สึกเสียดายแม้แต่นิดเดียว

หลังจากที่สองพ่อแม่ทอดทิ้งเด็กชาย ก็ซึ่งหนีไปคนละทิศคนละ
ทาง ไม่มีใครหวนกลับมาดูเด็กชายอีก เศรษฐีผู้นั้นจึงตัดสินใจรับเลี้ยง
เอาไว้เพื่อฝึกเป็นคนคอยใช้งานในบ้าน ถึงอย่างนั้นเศรษฐีก็ไม่ใช้คน
ใจร้ายที่จะโขกสับลูกของลูกหนึ่งอย่างตัวร้ายในนวนิยายหลาย ๆ เรื่อง
เขาคอยมอบเงินและข้าวของที่จำเป็นให้เด็กชายตามความเหมาะสม

ซึ่งถ้าลองทบทวนดูแล้ว เศรษฐีผู้นั้นดูแลเด็กน้อยได้ดีกว่าผู้เป็น
พ่อและแม่แท้ ๆ เสียด้วยซ้ำ

เด็กชายถูกส่งเรียนจนจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน เรียนจบด้วย
คะแนนและผลความประพฤติเป็นเลิศ เศรษฐีผู้นั้นก็พอใจไม่น้อยที่

เด็กชายรับรู้คุณ ขยันหมั่นเพียร ตั้งใจเรียนให้สมกับค่าเทอม ค่าอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่เสียไป ขณะเดียวกันก็ไม่เคยละทิ้งงานบ้านงานเรือน เศรษฐีสั่งให้ทำอะไร เด็กชายก็ทำโดยไม่อิดออดเลยแม้แต่หน่อย

เพราะลึก ๆ แล้ว...เด็กชายคนนั้นก็นับถือในสิ่งที่เศรษฐีผู้นั้นหยิบยื่นให้ เขาจึงตั้งใจว่าจะขออยู่ช่วยงาน อยู่รับใช้จนกว่าผู้เป็นนายจะเป็นฝ่ายเอ่ยปากไล่เขาเอง

นอกจากงานบ้าน งานครัว งานช่าง สิ่ง que เด็กชายได้รับมอบหมายให้คอยดูแลอีกอย่างก็คือลูกชายทั้งสองคนของเศรษฐีนั่นเอง

เศรษฐีผู้นั้น ว่ากันว่าร่ำรวยล้นฟ้า แต่อาภัพรักเสียเหลือเกิน เคยมีภรรยาแสนสวยคอยนั่งบิบนวดอยู่ข้างกายไม่ห่าง ทว่านางผู้นั้นก็ถูกรักร้ายพวักไปอย่างไม่มีวันหวนกลับ เหลือเพียงลูกชายสองคนไว้ให้ดูแลต่างหน้า ด้วยเหตุนี้เศรษฐีผู้นั้นจึงรักใคร่ทะนุถนอมบุตรทั้งสองยิ่งนัก ดูแลอย่างดี รึ้นไม่ให้ไต่ ไรไม่ให้ตอม อยากได้อะไรเพียงเอ่ยขอ เขาก็พร้อมจะมอบทุกสิ่งทุกอย่างให้ทันที

วันหนึ่งเด็กชายผู้น่าสงสารจึงได้รับคำสั่งจากเศรษฐีผู้นั้น จากเดิมที่เคยเป็นเด็กมอชอนหน้าตามอมแมม ก็เลื่อนขั้นขึ้นมาเป็นพี่เลี้ยงคนโปรดของลูกคนชายคนเล็ก คอยปรนนิบัติรับใช้ ดูแลทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นอาหารการกิน หรือแม้แต่เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ในชีวิตประจำวัน เด็กชายผู้นี้ก็ได้รับหน้าที่ให้ดูแลจัดการไปหมด

หากเป็นคนอื่นคงได้แอบบ่น แอบนินทาผู้เป็นนายไม่เว้นวัน สำหรับการไ้งานที่หนักหน่วงเช่นนี้ กลับกัน เด็กชายผู้นั้นกลับยิ้มรับ และมีความสุขทุกครั้งที่ได้ช่วยดูแลลูกชายทั้งสองของเศรษฐี เขาทำหน้าที่ด้วยความเต็มใจเสมอมา

จนกระทั่งวันหนึ่ง...เรื่องราวไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น

ภาพของพ่อที่แสนดีพึงทลายลงเพียงชั่วข้ามคืนยามมีคนค้นพบความลับข้อหนึ่งเข้า ความลับที่ทำให้เศรษฐีผู้นั้นร่ำรวยล้นฟ้าจนเกินกว่าคนทั่วไปจะคาดคิด ความจริงแล้ว...เงินเหล่านั้นล้วนมาจากการ

กระทำทุจริตคดโกง อีกทั้งยังคบค้าคนพาล ค้าขายกับคนชั่วช้า แลกเปลี่ยนสิ่งที่เป็นของสกปรกโสम्म ทำธุรกิจดำมืดมากมาย...นำไปสู่ความอัปยศอดสูของครอบครัวในที่สุด

ทรัพย์สินที่เคยมีถูกยึดคืนจนเหลือเพียงไม่กี่ส่วน สองพี่น้องกอดคอกันฝ่าฟันอุปสรรคทุกข์ยาก ผู้คนรอบตัวเริ่มส่ายหน้าหนี ญาติสนิทมิตรสหายก็ไม่หลงเหลือให้ขอความช่วยเหลือแม้แต่คนเดียว บรรดาลูกน้อง บริวารที่เคยพรั่งพร้อมก็มลายไปสิ้น เหลือเพียงพี่เลี้ยงที่ยังคงจงรักภักดีเพียงสองคนที่คอยช่วยเหลืออยู่ใกล้ๆ ไม่เคยทิ้งห่างไปไหน เด็กชายผู้มีอดีตอันน่าสงสารก็เป็นหนึ่งในนั้น

ยามที่เขาลำบาก ถูกครอบครัวทอดทิ้ง เศรษฐีผู้นั้นก็เป็นคนโอบอ้อมเลี้ยงดุเขา มอบเงิน มอบสิ่งของที่จำเป็น หาที่พักให้ได้กินอิ่มนอนหลับ นับว่าเป็นน้ำใจอย่างใหญ่หลวงสำหรับเด็กชายผู้นั้นจนเขาเติบโตเป็นหนุ่ม คราวนี้คงถึงเวลาที่เขจะต้องตอบแทนบุญคุณนั้นบ้าง

เพราะข้าวแดงแกงร้อนของเศรษฐีที่มอบให้ เขาจึงไม่กลายเป็นคนเร่ร่อน หากไม่ได้พึ่งบุญของเศรษฐีผู้นี้ เขาอาจไม่ได้มีชีวิตรอดมาจนอายุปูนนี้ก็ไม่ได้

...

“ผู้สื่อข่าวรายงานว่าตำรวจนำกำลังพร้อมหมายค้นเข้าตรวจค้นพื้นที่เป้าหมายจำนวนสิบสองจุดในพื้นที่ที่เกี่ยวข้อง เพื่อจับกุมผู้ต้องหาคดีฟอกเงินเครือข่ายยาเสพติด ซึ่งเป็นกลุ่มขบวนการยาเสพติดรายใหญ่ในพื้นที่ดังกล่าว หลังพบขบวนการดังกล่าวมีการฟอกเงินที่ได้มาจากการค้ายาเสพติดกว่าสองพันล้านบาท

“ทั้งนี้สำหรับการเปิดปฏิบัติการจับขบวนการฟอกเงินยาเสพติดรายใหญ่นี้ดังกล่าว บางคนเป็นผู้มีอิทธิพลในพื้นที่ โดยใช้วิธีโอนเงินเข้าหลายบัญชีเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกตามตัวได้ ในนั้นมีทั้งมูลนิธิต่างๆ ที่เปิดเอาไว้ ประกอบกับเมื่อตรวจสอบผลประกอบการย้อนหลังของธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ พบว่ามีการเติบโตของรายได้แบบผิดปกติ ทำให้

เชื่อว่าน่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการฟอกเงินที่ได้จากขบวนการค้ายาเสพติด เจ้าหน้าที่จึงอายัดบัญชีเพื่อให้เงินตกเป็นของแผ่นดิน และเป็นการตัดเส้นทางการเงินของกลุ่มเครือข่ายยาเสพติด...”

...

เสียงจากโทรศัพท์ดังแว่วออกมาให้ได้ยินเป็นระยะ พี่เลี้ยงหนุ่มจึงชะงักเท้า ก่อนจะค่อย ๆ เดินตามเสียงนั้นจนไปหยุดหน้าห้องห้องหนึ่ง เขาถอนหายใจยาว ๆ ก็ล้มลงมองถาดข้าวในมือสลับกับบานประตูตรงหน้าอย่างขังใจ

‘มาโนช’ ค่อย ๆ ยกมือเคาะประตูตรงหน้า พลันเสียงข่าวจากโทรศัพท์ก็เงียบไปทันที

“พี่ ฉันเอาข้าวขึ้นมาให้”

ไร้ซึ่งเสียงตอบรับจากคนด้านหลังบานประตู เขาจึงส่ายหน้าน้อย ๆ รู้ดีว่าใครบางคนคงหมกตัวอยู่ในนั้น ชั่งตัวเองไว้กับข่าวร้าย ๆ ที่ฉายแทบจะทุกช่องทาง มาโนชเองก็พลอยรู้สึกแย่ตามไปด้วย ไม่รู้ว่าป่านนี้สภาพจิตใจของคนที่อยู่ในห้องจะแย่แะถึงเพียงไหน

เขาเป็นเด็กรับใช้ที่เลี้ยงมาโดยเสียเฮง ผู้ทรงอิทธิพลประจำห้องที่ ทั้งยังเป็นเจ้านี่ของพ่อแม่ที่แท้จริงของเขาเองด้วย หลายปีก่อน มาโนชถูกผู้ที่เขาเรียกว่าพ่อและแม่ลากมาจนถึงที่นี่และมอบตัวเขาให้ชายแปลกหน้าเพื่อถือเป็นการลบล้างหนี้สินทุกอย่าง

ความใจร้ายของสองผู้เลี้ยงดูนั้นยังตราตรึงในใจมาโนชอย่างไม่มีวันเลือนหาย

แต่ในความโชคร้ายก็ยังพอมีความโชคดีอยู่บ้าง เสียเฮงไม่ได้ทำอะไรเลวร้ายกับตัวเขา มีหน้าที่ยังมอบข้าว มอบน้ำ มอบการศึกษา มอบที่พักอาศัยให้ได้ชุกหัวนอนได้ชายคาคฤหาสน์หรูมาเป็นปี ๆ

เนื่องด้วยน้ำใจพวกนั้น มาโนชจึงนับมันเป็นเหมือนบุญคุณอันใหญ่หลวง เขาจึงตั้งหน้าตั้งตาทำงาน คอยปรนนิบัติรับใช้เสียเฮง ทำตามทุกคำสั่งที่ได้รับมอบหมายโดยไม่ขัดเลยแม้แต่น้อย ไม่ว่าจะ

งานเล็กๆ อย่างซักผ้า ภูบ้าน หรือล้างจาน เขาก็ทำทั้งนั้น
หรือแม้แต่งานที่ใหญ่ที่สุด...การดูแลลูกชายทั้งสองคนของเสีย
เฮง เขาก็ยอมก้มหน้ารับด้วยความเต็มใจ

“ฉันขออนุญาตเข้าไปนะจ๊ะ”

มานิซเอ๋ยเสียงดังพอที่เจ้าของห้องจะได้ยิน เขาถือถาดด้วย
ความระมัดระวังแล้วค่อยๆ เปิดประตูเข้าไปในห้อง มันช่างมืดไปหมด
มีเพียงแสงไฟสลัวสลัวๆ จากโคมไฟบนโต๊ะข้างเตียงที่เปิดทิ้งไว้ กลิ่น
แอลกอฮอล์ฉุนก็ตึงจมูกจนเขาทำหน้าเบ้

พี่เลี้ยงหนุ่มกวาดตามองรอบๆ ห้อง ก่อนจะสังเกตเห็นปลาย
เท้าของใครบางคนโผล่มาจากด้านหลังเตียง เขาจึงวางถาดอาหารไว้
บนโต๊ะไม้ไผ่แล้วขยับเข้าไปใกล้ที่ละนิด ค่อยๆ หย่อนตัวลงนั่งข้าง
คนคนนั้น มานิซสูดลมหายใจเข้าปอดเอือกใหญ่ก่อนจะหันไปมอง
คนข้างตัวช้าๆ

“พี่กิมเล้ง”

เจ้าของชื่อไม่ได้หันหน้ามามองเขาในทันที อีกฝ่ายนั่งฟังเพียง
ชั้นเข้าขึ้นมาข้างหนึ่ง กอดมันไว้พร้อมขวดสุราในมือ กลุ่มผมสีเข้มซุก
อยู่บนเขา เขาเอาแต่ก้มหน้า เขามายอยู่คนเดียวอย่างนี้มาได้พักใหญ่
แล้ว

กิมเล้งเป็นลูกชายคนโตของเสียเฮง ถ้าผู้คนจะจดจำผู้เป็นพ่อ
ว่าเปรียบเสมือนราชาสีห์ผู้องอาจ ลูกชายคนโตของเขาก็ไม่ต่างอะไรกับ
ว่าที่เจ้าป่าตัวต่อไป กิมเล้งเป็นลูกชายที่เสียเฮงเลี้ยงมาเพื่อวางให้เป็น
เหมือนร่างโคลนของตนเอง เข้มงวดกดขี่ไปเสียทุกสิ่งอย่าง เพื่อ
หวังว่าในอนาคตจะได้เป็นผู้ที่มีอำนาจบาบริมากพอจะควบคุมลูกน้อง
และบริวารได้ เขาจึงมากไปด้วยฝีมือและความสามารถ ถอดแบบผู้
เป็นพ่อมาแทบทุกกระเบียดนิ้ว

ทว่า...ยามนี้เสียเฮงกลับพลาดพลั้ง เลือกลงเส้นทางผิดจน
ต้องเข้าคุกเข้าตะราง ลูกๆ ทั้งสองคนจึงไม่ต่างอะไรกับลูกสัตว์ที่ถูก

ปล่อยทิ้งกลางทะเล ลอยคอบอยู่อย่างนั้น รอวันตายไปเรื่อย ๆ เมื่อไร
ซึ่งร่มเงาของผู้เป็นพ่อแล้ว มันก็ช่างดูยากเย็นเสียเหลือเกินที่ลูก ๆ
ทั้งสองคนจะยืนตัวเองให้ลุกขึ้นมาได้

“ฟีกินข้าวหรือยัง” มาโนชถามผู้เป็นนายเสียงเบาแล้วค่อย ๆ
แย่งขวดเหล้ามาจากมือของอีกคน คราวแรกดูเหมือนกิมเล้งจะยังไม่ยอม
ปล่อยมือให้ แต่เมื่อกระตุกเบา ๆ สองสามที สุดท้ายมาโนชก็แย่ง
ขวดนั้นมาจนได้

พี่เลี้ยงหนุ่มถอนหายใจ มองดูสภาพของคุณชายคนโตตรงหน้า
นับวันยิ่งแย่งลงทุกที ๆ มองไปทางไหนก็แทบไม่เห็นเค้าเดิมของลูก
ราชสีห์เลยสักนิด ปล่อยตัวโหม่ง ชั่งตัวเองเป็นขี้เหล้า ถ้าเสียเฮงได้
เห็นลูกชายตัวเองในเวลานี้ย่อมต้องร้องไห้เป็นแน่แท้

มาโนชอยู่อาศัยกับครอบครัวนี้มานานหลายปี เขากล้าพูดได้
เลยว่ามิดังนี้แหละที่ครอบครัวของเสียเฮงตกต่ำจนถึงขีดสุด

เอาเถอะ ถึงอย่างไรเสียเขาก็ไปไหนไม่ได้อยู่แล้ว ต้องล้มหัว
จมท้ายกันไปแบบนี้แหละ

“พี่ ลูกเถอะ ไปอาบน้ำ เหม็นไปหมดแล้ว”

“...”

“พี่กิมเล้ง พี่จะไม่ดูแลตัวเองขนาดนี้ไม่ได้นะ”

“...”

มาโนชถอนหายใจยาว พยายามพูดคุยกับอีกคน แต่ดูเหมือน
กิมเล้งจะไม่อยากพูดคุยกับใครเลย เขาจึงขยับเข้าไปหิ้วปีกชายขี้เมา
คนนั้น แต่ก็ช่างน่าตลก คนรับใช้พอมแห่งแรงน้อยอย่างมาโนชนะหรือ
จะยกร่างกำยำของลูกชายเสียเฮงได้

“พี่ ลูกขึ้นเถอะ ไปอาบน้ำ”

“ไปไหนก็ไป”

“เสียเฮงเขาจะเสียใจนะถ้ารู้ว่าพี่เป็นแบบนี้” ไม่ใช่แต่กับคนพี่
แต่น้องชายอย่าง ‘เกี่ยมอี’ ก็ยังตัวอยู่ในห้อง ไม่ยอมออกมาเจอหน้า

ใครเหมือนกัน เดือดร้อนมาโนชต้องคอยวิ่งดูแลสองพี่น้องตั้งแต่เช้า
จดเย็น

“พี่กิมเล้ง”

“มาโนช”

“จ๊ะ”

“มึงจะไม่หนีไปอย่างพวกนั้นใช่ไหม” กิมเล้งถามเสียงเบา ถึง
กระนั้นก็ไม่ยอมเมยหน้าขึ้นมามองกัน

มาโนชถอนหายใจยาว ทำใจล้าดังร่างคุณชายคนโตเข้ามา
กอดไว้ เขาอยู่กับกิมเล้งมาตั้งแต่อายุสิบห้า จนทุกวันนี้เหี้ยมบ้วย
เบญจเพศแล้ว รับรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง อยู่ด้วยแทบจะทุกช่วงเหตุการณ์
หากจะให้ตีปีกบินหนีไปเหมือนลูกน้องคนอื่น ๆ ในตอนนี้ ต่อให้ทำได้
เขาก็ไม่อาจทำได้ลง ยิ่งเห็นว่าตอนนี้สองพี่น้องตกที่นั่งลำบาก ดูแล
ตัวเองแทบจะไม่ได้ เขาก็ยังไม่อยากหนีหายไปไหน

อย่างทีสัณญาไว้...ไม่ว่าอย่างไรเขาจะต้องดูแลลูกทั้งสองของ
เสียดเฮงให้ดีที่สุด

“อ้อ ฉันไม่ไปไหนหรอกพี่”

“...”

“ทีนี้ก็ลูกเถอะ ไป ฉันจะอาบน้ำให้”

กิมเล้งไม่ได้ตอบอะไรอีก พี่เลี้ยงหนุ่มจึงอาศัยจังหวะนี้พุงร่าง
อีกคนขึ้นมา โชคดีที่คราวนี้กิมเล้งยอมให้ความร่วมมือ ท้ายที่สุดเขาก็
ประคองอีกฝ่ายไปยังห้องน้ำได้

ทั้งคู่เดินโซเซไปมา การที่มาโนชต้องมาคอยแบก คอยพุง
ลูกชายคนโตแบบนี้ทำให้เขารู้สึกลำบากอยู่ไม่น้อย ปกติกิมเล้งก็ดูแล
ยากพอแล้ว ตอนนี้ยิ่งเมามายไม่ได้สติ เขาก็ยิ่งแทบอยากร้องให้

“ค่อยๆ นะพี่ ลงช้าๆ นะ เดี่ยวลื่น ระวังด้วย”

กว่าจะมาถึงอ่างอาบน้ำ มาโนชก็เสียพลังงานไปเยอะพอ
สมควร เขาค่อยๆ พุงให้กิมเล้งลงไปในนั้น ดวงตาคมหรือลึกลับ

น้อยยามต้องเผชิญหน้ากับไฟในห้องน้ำที่ส่องสว่าง

“ยกแขนหน่อยนะพี่ ฉันจะถอดเสื้อให้”

มานิซย่อตัวลงนั่งข้างๆ อ่างแล้วถอดเสื้อออกจากตัวอีกคน จากนั้นก็เปิดน้ำใส่อ่าง ผ่านไปไม่นาน ระดับน้ำที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้ร่างกายของกิมเล้งเริ่มเปียกชื้นทีละนิด ดูเหมือนว่าตอนนี้คนมาจะเริ่มสรงและมีสติขึ้นมาบ้างแล้ว

“พี่ยกสะโพกหน่อย ฉันจะถอดกางเกงให้”

มานิซแขวนเสื้อที่เพิ่งถอดไป ก่อนจะหันกลับมามองดูคุณชาย คนโตที่นั่งรออยู่ กิมเล้งทั้งตัวพึงชอบอ่างแล้วเหลือบมองเขา น้ำที่เปิดทิ้งไว้เริ่มสูงขึ้นจนท่วมเอวอีกฝ่ายแล้ว ช่วงล่างจมอยู่ใต้ผิวน้ำ เหลือเพียงแผ่นอกแกร่งที่โผล่พ้นขึ้นมาพร้อมกับหน้าท้องเป็นลอนสวย

ถ้าเป็นคนอื่นคงได้ขำอ่อยยวบกับภาพตรงหน้าเป็นแน่ แต่สำหรับมานิซ ผู้ที่เห็นมันจนชินตา เขาสามารถรับมือได้ราวกับไม่รู้สึกรู้สาอะไร

“พี่กิมเล้ง ฉันจะถอดกางเกงให้”

“กูถอดเอง”

สิ้นคำพูดนั้น กิมเล้งก็เลื่อนมือลงไปปลดตะขอแล้วค่อยๆ ดึงรั้งมันทีละนิด มานิซจึงหันหลังไปเอื้อมหยิบสบู่เหลวมาเทใส่อ่างแล้วใช้มือตีไปเรื่อย ๆ จนขึ้นฟองขาว กลิ่นหอมลอยแตะจมูกจนเริ่มรู้สึกผ่อนคลาย

“กางเกงพี่เปียกไปหมดแล้วมั้ง มา ฉันช่วยถอด”

มือของมานิซจุ่มลงไปใต้น้ำ พลันฟองสีขาวก็กระเด็นเข้าตา ผู้เป็นนายจนอีกฝ่ายสบตอกออกมา พี่เลี้ยงหนุ่มจึงกระวีกระวาดขยับเข้าไปใกล้ทันที เขาประคองใบหน้าผู้เป็นนายด้วยความระมัดระวัง ก่อนจะเลื่อนขึ้นเพียงนิดแล้วถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“สบตาไหมพี่กิมเล้ง”

“มานิซ...”

ดวงตาคมของคุณชายคนโตค่อยๆ เบิกขยายออกทีละนิด เขา
จ้องมองพี่เลี้ยงของตนอยู่อย่างนั้น ยังได้ยินเสียงที่แสดงความเป็นห่วง
เป็นใยเช่นเดียวกับสีหน้าของอีกฝ่าย ดวงตาของกิมเล้งก็ยิ่งฉายแวว
ประหลาด

แต่ยังไม่ทันได้พูดคุยอะไรไปมากกว่านั้น ใบหน้าคร้ามคมของ
ลูกชายคนโตของเสียเฮงก็เอียงซบฝ่ามือของพี่เลี้ยงหนุ่ม มาโนชนิ่ง
ยังเห็นกิมเล้งขยับมือขึ้นมาประคองมือข้างนั้นไว้อีกแรง เขาก็ค่อยๆ
ระบายลมหายใจออกมา

โอ้...พี่กิมเล้งคงจะเสียใจมาก เลยทำแบบนี้เพื่อขอกำลังใจฉัน
สินะ

“ไม่เป็นไรนะพี่ เดี่ยวมันก็ผ่านไป พี่เก่งอยู่แล้ว ฉันเชื่อว่าพี่ทำได้
แน่นอน”

“คิดแบบนั้นเหวอมาโนช”

“จ๊ะ สำหรับฉันนะ พี่กิมเล้งเก่งที่สุด ไม่อย่างนั้นเสียเฮงเขาคง
ไม่ฝากทุกอย่างไว้ที่พี่หรอก”

“กูจะไปทำอะไรได้ ตอนนี้อยู่ไม่เหลือคนช่วยเลยสักคน”

“อย่างน้อยๆ พี่ก็ยังเหลือคุณหนูนะ”

“อีนั่นมันจะช่วยอะไรกูได้ นอกจากพาตัวมาให้กูได้ดำทุกวัน”

“อย่างน้อยก็มีพี่แซม”

“แซมมันเป็นผู้หญิง มันกลัวกู มันไม่ยอมเจอหน้ากูด้วยซ้ำ”

“เฮ้อ แล้วก็ยังมึนฉันไง”

“...”

“ถึงฉันจะช่วยอะไรไม่ได้มาก แต่ถ้าพี่อยากให้ฉันช่วยอะไร พี่ก็
บอกฉันมาเลย ฉันจะทำให้ทุกอย่างนั้นแหละ ไม่ทิ้งพี่ไปไหนหรอก”

“จริง ๆ นะมาโนช”

“จริงสิพี่”

เมื่อได้ยินมาโนชเอ่ยราวกับจะยืนยันว่าเขาไม่มีทางตีปีกหนี

ไปไหน แววดาประหลาดของคุณชายคนโตก็สว่างวามมากกว่าเดิม ก่อนที่มานาซจะรู้สึกสะพรึง ขนลุกไปทั้งตัวยามที่จู่ๆ ใบหน้าของ กิมเล้งก็ปรับเปลี่ยนองศา จากตอนแรกเป็นแก้มที่แนบกับฝ่ามือ ก็ แปรเปลี่ยนเป็นริมฝีปากของเจ้าตัว มันประทับลงไปบนฝ่ามือข้างนั้น เบาๆ

ฟีกิมเล้ง...

คงจะเพราะเปลี่ยนท่าเฉยๆ มั้ง แค่วลิกหน้าเฉยๆ แหล่น่า ปากมันพลัดไปโดนแหล่ไ้อ์มานาซ!

“มานาซ”

“จะเอาอะไรอีกหรือจ๊ะพี่”

“ตัวมึงเหม็นอีกแล้ว”

“ฮะ? แต่...ฉันเพิ่งจะอาบมาเองนะ”

“ตัวมึงเหม็นแล้วมานาซ”

“...”

“อ่าแง๊ใหญ่ มึงลงมาแช่อีกสักคนก็ได้”

“ฮะ! ไม่เป็นไรดีกว่าพี่ คือว่าฉัน...”

“ลงมาเลย อนุญาต”

อะ...อนุญาตอะไรของพี่เล่า! ใครมันจะไปกล้าอาบน้ำกับพี่กัน แล้วไ้อ์กระตุกแขนอีกๆ แบบนี้นะมันอะไร ทำไมพี่แกถึงอยากให้อาบน้ำด้วยขนาดนั้น ทั้งๆ ที่กูก็บอกไปแล้วเนี่ยว่าอาบมาแล้ว นี่มันเหม็นจริง ๆ หรืออะ

“ลงมาในอ่างแล้วค่อยถอดก็ได้”

“ฮะ? มันจะเปียกไหมพี่”

“เปียกก็เปียกไป เสื้อผ้ากูมีเยอะเยอะ ก็ไปเลือกเอา”

“...”

“ลงมาอาบน้ำสระผมให้พี่หน่อยมานาซ”

หรือที่ฟีกิมเล้งอยากให้อาบด้วยเพราะฟีกิมเล้งเหงา ต้องใช้

แน่ๆ ตอนนี้พี่กิมเล้งคงจะเสียใจจากเรื่องเสียเองอยู่ ใครๆ ก็ทิ้งพี่แก
ไปหมด เขาก็คงกลัวว่าจะไม่มีใครอยู่ด้วยละมัง
โถ...น่าสงสารอะไรขนาดนี้นะพ่อคุณ

2

ชีวิตประจำวันของพี่เลี้ยงอย่างมาโนช มีกิจวัตรให้ได้ทำ ตั้งแต่หัววันยันเที่ยงคืน เริ่มตั้งแต่ตื่นให้ไวกว่าเสียงไก่ขัน อาบน้ำ แต่งตัวมาเข้าครัว เตรียมสารับอาหารให้ผู้เป็นนาย และทุกๆ วันในช่วงหกโมงเช้า ‘แหมม’ พี่เลี้ยงสาวอีกคนถึงจะตามมาช่วยกัน

มาโนชอยู่ที่นี่ก่อนแหมมหลายปี รายนั้นเพิ่งจะเข้ามาทำงาน รับใช้ครอบครัวเสียเองได้เพียงสี่ถึงห้าปี หรืออาจจะน้อยกว่านั้นด้วยซ้ำ หน้าที่ของแหมมก็ไม่ต่างอะไรกับมาโนช เพียงแต่หลักๆ แล้วจะเน้นดูแลลูกชายคนเล็กรวมไปถึงทำงานบ้านงานเรือนอย่างที่ตนถนัดเสียมากกว่า ผิดกับมาโนชที่ถูกจิกหัวใช้สาทกะเบือยันเรือรบ ทำกับข้าวล้างจาน ทำความสะอาดบ้าน ตัดต้นไม้ รดน้ำต้นไม้ รวมไปถึงจนถึงซ่อมรถเขาก็เคยมาแล้ว นับได้ว่าเป็นพ่อบ้านมือฉมังที่หาตัวจับได้ยากเลยทีเดียว

“พี่แหมม ขอน้ำมันหอยหน่อย”

“นี่”

ยามที่มาโนชได้เข้าครัว เขาก็เหมือนสวมวิญญาณเชฟมิชลิน

สามดาว ท่าทางคล่องแคล่วจนหญิงสาวอย่างแซมยังแอบน้อยหน้า แทน ขนาดเธอเป็นผู้หญิงแท้ๆ ยังไม่ได้งานบ้านงานเรือนเท่าอีกฝ่ายเลยด้วยซ้ำ

ผ่านไปไม่นานกลิ่นหอมก็โชยทั่วห้องครัว แซมกับมานิซช่วยกันจัดอาหาร ช่วงนี้ที่บ้านเสียเฮงช่างเจียบเหงาเสียเหลือเกิน เพราะหลังจากเจ้าของบ้านถูกจับ บรรดาลูกน้องบริวารต่างก็ตีปีกหนีหายกันไปหมด จะเหลือก็แต่แซมกับมานิซเพียงสองคนที่ยังช่วยดูแลที่นี้อยู่ “มิงขึ้นไปปลุกคุณหนูไป เมื่อวานแกก็กินแค่นิดเดียว ผอมไปหมดแล้ว”

“จะพี่ ให้ฉันยกขึ้นไปเลยน่าจะดีกว่า”

“เออๆ เอาขึ้นไปให้คุณหนูถึงที่เลยก็ได้ เดี่ยวกูออกไปรดน้ำต้นไม้แทน ฝากด้วยก็แล้วกัน”

“จะ พี่แซม”

มานิซยิ้มรับ แซมจึงถอดผ้ากันเปื้อนแขวนไว้ที่เดิมแล้วเดินออกไปข้างนอก เหลือเพียงพี่เลี้ยงหนุ่มที่ต้องคอยหยิบถ้วยชามจัดใส่ถาดเตรียมยกขึ้นไปยังห้องนอนของคุณหนูคนเล็ก มานิซก้าวขาด้วยความระมัดระวัง จนในที่สุดก็มาถึงห้อง

“ขออนุญาตเข้าไปนะครับคุณหนู”

เขาเอ่ยพอให้เจ้าของห้องได้ยินก่อนจะเปิดประตูเข้าไป ห้องยังคงมืดสนิท เพราะเจ้าของห้องเล่นปิดผ้าม่านเสียมืดทึบไปหมด ถึงอย่างนั้นก็ไม่เกินความสามารถของมานิซที่จะเดินเข้ามาด้านใน หลังจากเกิดเรื่องเสียเฮง ลูกชายทั้งสองคนก็ตกอยู่ในสภาพหมดอาลัยตายอยาก ทั้งเสียใจ ทั้งสิ้นหวัง มองไปทางไหนก็มีแต่มนไปหมด ทั้งคู่เอาแต่ขลุกอยู่ในห้อง ไม่ยอมออกไปไหน

“คุณหนูครับ ตื่นได้แล้ว เข้าแล้วครับ”

หลังจากวางถาดอาหาร มานิซก็เดินไปเปิดม่านออกเล็กน้อย พอให้แสงสว่างลอดส่องเข้ามา คนบนเตียงส่งเสียงอื้อก่อนจะขดตัว

มากกว่าเดิม มาโนชเห็นท่าทางแบบนั้นก็อมยิ้มบาง ๆ แล้วเดินเข้าไปใกล้ กระตุกผ่านววมพีนุ่มออกเบา ๆ แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน เพื่อปลุกคนที่ง่วงเผลออยู่ให้หายจากอาการเมาขี้ตาเสียที

“คุณหนู ตื่นได้แล้วครับ วันนี้มีข่าวตมกึ่งที่คณหนูชอบด้วยนะ”
“อ้อ”

เกี่ยมอี่ส่งเสียงครางพะแผ่วแต่ยังไม่ยอมลุกจากเตียง เขาพลิกตัวไปมาจนชายเสื้อเล็กชิ้นมาเกือบถึงแผ่นอก มาโนชจึงเลื่อนมือไปเขย่าคุณหนูคนเล็กเบา ๆ เปลือกตาของอีกคนถึงได้ค่อย ๆ ขยับและเปิดออกทีละนิด เมื่อเห็นว่าคนที่เข้ามาหาเป็นพี่เลี้ยงคนโปรด เกี่ยมอี่ก็ส่งเสียงออดอ้อนแล้วโผล่เข้าใส่ทันที ท่าทางแบบนี้เรียกเสียงหัวเราะแผ่วเบาจากมาโนชได้เป็นอย่างดี

คุณหนูคนเล็กนะขี้อ้อน ถึงคนอื่นจะบอกว่าดีว่าชน แต่สำหรับมาโนชแล้ว เกี่ยมอี่เป็นเด็กน่ารักมาก ๆ เพียงแค่เข้าใจ พุดอะไรไป เกี่ยมอี่ก็ยอมฟังทั้งนั้น ที่เขามักจะทำตัวดื้อดิ่งใส่ เกี่ยมหรือไวววายนั้นก็เพราะคู่สนทนาไม่รู้วิธีการพูดที่ถูกต้อง

กับเกี่ยมอี่ เขาตั้งใจเย็น รับฟังและใช้เหตุผลให้มาก เพราะเดิมทีคุณหนูคนเล็กก็ถูกเลี้ยงแบบเอาอกเอาใจ อยากรได้อะไรก็หามาให้ อยากรทำอะไรก็ให้ทำ ตามใจลูกทุกอย่างจนเสียคน พอใครมาสั่งสอนเข้าหน่อยเลยไม่ยอมฟัง ค้านหัวชนฝาลูกเดียว ยึดถือสิ่งที่พอสอนเป็นที่ตั้ง เพราะแบบนี้หลายคนจึงมองว่าเกี่ยมอี่ช่างเป็นคุณหนูเอาแต่ใจเสียเหลือเกิน

“อ้อ...”

“คุณหนู ตื่นได้แล้ว มากินข้าวตมกึ่งเร็ว ๆ กำลังร้อนเลย”

“มาโนช”

“ครับ”

“เราคิดถึงสมชายอีกแล้ว”

ยามที่ชื่อของใครบางคนถูกเอ่ยออกมา พี่เลี้ยงหนุ่มก็ส่ายหน้า

ข้าฯ ก่อนจะเอื้อมไปลูบมือเก๋ยมอืเบาๆ

ตื่นเช้ามาก็เรียกหาพี่สมชายเลยนะคุณหนูเนี่ย เอ้อ...

ในชีวิตของคุณหนูเก๋ยมอื ถ้าผู้เป็นพ่อสำคัญราวกับเป็นข้าวเป็นน้ำ คนที่มีชื่อว่า ‘สมชาย’ ก็คงไม่ต่างอะไรกับอากาศที่เก๋ยมอืแทบจะขาดไม่ได้เลยแม้แต่วินาทีเดียว

สมชายเป็นพระเอกลิเกชื่อดังที่เก๋ยมอืตามหวิดมาได้พักใหญ่ๆ แล้ว อาจจะเรียกได้ว่าคุณหนูนะเป็นถึงแม่ยกเบอร์หนึ่งของพระเอกลิเกคนนั้นเลยก็ว่าได้ มี สมชาย เพชรแก้วเกล้า ขึ้นแสดงที่ไหน ย่อมต้องมีเก๋ยมอืลูกเสียเฮงไปยืนชูสร้อยทองอยู่ที่นั่น ความรักที่เก๋ยมอืมีให้สมชายช่างมากมาย จนตอนนี้เริ่มพัฒนาไปเป็นสายสัมพันธ์บางอย่าง แม้จะยังไม่มีคำอธิบายชัดเจน แต่สำหรับพี่เลี้ยงคนสนิทอย่างมาโนช มีหรือจะมองไม่ออกว่าทั้งคู่มีใจให้กันมากเพียงไหน

ล่าสุดวันที่คุณหนูคนเล็กของเขานอนชมเพราะเสียใจเรื่องเสียเฮง ก็ได้สมชายนี่แหละช่วยปลอบจนอาการดีขึ้น นับได้ว่าเป็นยาใจขนานแท้เลยทีเดียวนะ

พลั้งแห่งรักนี้มันน่าทึ่งเสียจริง เปลี่ยนคนที่กำลังจะตายอยู่ รอมร่อให้ดีขึ้นเพียงชั่วข้ามคืน

“มาโนช ดิงแขนเราหน่อย”

“ครับ อีป!”

เขาคว่าแขนบางเอาไว้แล้วดิงตัวเก๋ยมอืให้ลุกขึ้นมา นั่งบนเตียง ใบน้าหวานยับยู่ยี่เนื่องจากเพิ่งตื่นจากนิทรา เก๋ยมอืขยี้ตาเบาๆ แล้วอ้าปากหา

“ไปล้างหน้าแปรงฟันเถอะครับคุณหนู จะได้มากินข้าว มีน้ำส้มคั้นสดๆ ด้วยนะ”

“อ้อออ”

คนตัวเล็กเหยียดแขนบิดขี้เกียจแล้วค่อยๆ ลุกจากเตียง เดินโซเซไปจัดการตัวเอง มาโนชจึงลุกขึ้นจัดที่นอนให้เรียบร้อย เมื่อเห็น

ว่าตรงนี้น่าจะหมดธุระแล้ว เขาจึงเดินกลับลงไปชั้นล่างอีกครั้งเพื่อหยิบ
สำหรับอีกถาดขึ้นมา เตรียมไปส่งให้ใครอีกคนถึงห้องนอน

ทุก ๆ วันเขาไม่ใช่แค่ต้องดูแลคุณหนูคนเล็กแค่คนเดียว แต่ยัง
รวมไปถึงลูกชายคนโตอย่างกิมเล้งด้วย

จริง ๆ แล้วแซมก็ถูกวางตัวให้ช่วยดูแลทั้งสองคนเช่นเดียวกับ
เขา เพียงแต่หญิงสาวกลัวผู้เป็นพี่จับใจ ใคร ๆ ก็รู้ว่าคุณชายคนนี้น่ะ
ช่างโมโหร้าย ช่างอาละวาดขนาดไหน อะไรไม่ถูกใจเข้าหน่อยก็ตีหน้า
ดุใส่ ค่าไปสามบ้านแปดบ้าน บรรดาลูกน้องจึงส่ายหน้าหนีกันหมด ที่
ยอมอยู่ด้วยก็คงเพราะเกรงกลัวอำนาจบารมีนั่นแหละ

พอมาคราวนี้...สูญเสียไปเกือบทุกสิ่งทุกอย่าง คุณชายคนโตก็
แทบไม่เหลือใครสักคนคอยอยู่เคียงข้างเลยด้วยซ้ำ

เมื่อแซมไม่กล้าดูแล เขาก็ต้องรับหน้าที่นี้แทน ใช่ว่ามานโชไม่
กลัว เขาเองก็เคยเห็นเวลากิมเล้งโมโหร้ายมาไม่น้อย แต่ถ้าเขาไม่ทำ
ไม่ดูแล ก็คงไม่มีใครมาสนใจคุณชายคนโตอีกแล้ว แกมน้องชายแท้ ๆ
อย่างเกี่ยมอี่เองก็ไม่ค่อยถูกชะตากันด้วย เจอหน้าที่ไรเป็นต้องได้ทำ
ได้ทะเลาะ ความสัมพันธ์ระหว่างกิมเล้งกับเกี่ยมอี่จึงค่อนข้างเปราะ
บางพอสมควร ยิ่งช่วงหลัง ๆ มานี้มีเรื่องของพระเอกลิเกหนุ่มที่ชื่อ
สมชายเข้ามาเกี่ยวข้องอีก กิมเล้งก็ยังไม่ชอบใจเข้าไปใหญ่ เพราะ
ตนเองก็อคติต่อพระเอกลิเกคนนั้นอยู่ไม่น้อย อาจถึงขั้นเรียกได้ว่าเป็น
ศัตรูกันเลยทีเดียว

โชลี ใครมันจะไปยินดีเวลาเห็นคู่กรณีมาหลงรักน้องตัวเองล่ะ

ก็อก...ก็อก...ก็อก...

“พี่กิมเล้ง ฉันเอง ให้ฉันเข้าไปข้างในได้ไหม”

มานโชถามเจ้าของห้องเป็นเชิงขออนุญาต แต่ถึงอย่างนั้นก็ดู
ไม่จำเป็นสักเท่าไร เพราะช่วงหลัง ๆ มานี้สองพี่น้องไม่ได้ล็อกประตูลูก
กันเลยสักคน เขาจึงเข้าไปดูแลได้ในยามที่ทั้งคู่รู้สึกเสียใจหรือจิตตก
เรื่องเสียเฮง

นาทีนี่สิ่งที่สองพี่น้องต้องการมากที่สุดคงหนีไม่พ้นกำลังใจดี ๆ จากคนสำคัญนั่นแหละ

ทว่าอย่างน้อยก็ยังมีพระเอกลิเกคนโปรดคอยหมั่นมาเยี่ยมและให้กำลังใจ กลับกันคุณชายคนโตทำได้เพียงขังตัวอย่างโคกเศร้า เหนงหอยอยู่คนเดียวภายในห้อง ไม่ยอมออกไปไหนแม้แต่ก้าวเดียว คนนอกมีหรือจะกล้ามาเยี่ยม ส่วนคนในก็แทบไม่เหลือ มีแค่แซมกับมาโนช แต่แซมดันกลัว ไม่กล้าเข้ามาดูอีก ท้ายที่สุดมาโนชจึงต้องรับหน้าที่นี้อย่างเสียไม่ได้

มือข้างหนึ่งค่อย ๆ เปิดประตูเข้าไป ห้องยังคงมืดสนิทไม่ต่างอะไรกับห้องของเกี่ยมอีตอนที่เขาเข้าไปครั้งแรก พี่เลี้ยงหนุ่มค่อย ๆ เดินเข้าไปวางถาดอาหารลงช้า ๆ แล้วขยับไปเปิดฝ้าม่านออกเพียงนิด ปลอ่ยให้แสงสว่างส่องเข้ามาในห้อง จึงได้เห็นร่างของคุณชายคนโตที่ยังนอนหลับไหลอยู่ พอมิแสงสว่างมากระทบใบหน้า คนบนเตียงก็ขมวดคิ้วจับ สงสัยวอยวายในลำคอที่เขาฟังไม่รู้เรื่อง

“พี่กิมเล้ง เข้าแล้วจะ ตื่นได้แล้ว”

มาโนชละมือจากฝ้าม่านสีเข้ม เดินไปหยุดข้างเตียงกว้าง แอร์เย็นเฉียบขนาดนี้แต่กิมเล้งก็ยังคงนอนถอดเสื้อ ไม่กลัวเป็นหวัดเลยหรืออย่างไรงั้น

“เฮ้อ...ทำไมห้องรกแบบนี้ละ” พี่เลี้ยงหนุ่มก้มมองรอบตัว ทั้งเสื้อผ้า ทั้งอะไรต่อมิอะไรกระจายอยู่ทั่วทุกมุมห้อง เขาจำได้ว่าเพิ่งจะเก็บไปเมื่อไม่กี่วันก่อน ไฉนวันนี้กลับมารกอีกแล้ว

“พี่กิมเล้ง ตื่นได้แล้วจะ”

“อือ”

เสียงครางอืออาดังขึ้นราวกับรำคาญ มาโนชจึงส่ายหน้าน้อย ๆ แล้วก้มหน้าเก็บเสื้อผ้าที่หล่นกระจายอยู่บนพื้น หอบมันไปใส่ตะกร้าตรงมุมห้อง เมื่อเก็บกวาดได้ในระดับหนึ่ง เขาก็เดินกลับมาหาผู้เป็นนายที่ยังคงนอนนิ่งอยู่บนเตียง

“วันนี้ฉันทำเนื้อผัดน้ำมันหอยของโปรดพี่มาให้ มีข้าวต้มกุ้งด้วย
ลุกขึ้นไปล้างหน้าล้างตาเถอะพี่ จะได้มากินข้าว”

“อือ...”

“พี่กิมเล้ง มันจะเย็นชืดเอานะพี่”

มาโนชเลื่อนมือข้างหนึ่งไปแตะต้นแขนล่า ๆ ของผู้เป็นนาย กะ
ว่าจะเขย่าปลุกอย่างที่ทำกับคุณหนูคนเล็ก แต่ดูท่าเขาจะคิดผิดมหันต์
เพราะเมื่อจับลงบนนั้น โลกทั้งใบก็พลิกกลับกะทันหัน รู้ตัวอีกทีเขาก็
นอนหงายแอ้งแม้งอยู่บนเตียงนุ่ม ใบหน้าคร่ำครมของคุณชายคนโต
ลอยเด่นหราอยู่เหนือตัวเขาไปไม่ไกล

มาโนชตกใจตาโต นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น ตั้งแต่
เสียเฮงสอนให้กิมเล้งรู้จักระมัดระวังตัว ปกกันตัวเองเอาไว้ เขาก็
กลายเป็นเหยื่อสยุมหาภัยของนายคนโตอยู่บ่อยครั้ง มาปลุก
ที่ไรก็โดนรวบแขน โดนจับพลิกแบบนี้ตลอด มีแค่ไม่กี่ครั้งที่จะเป็นปกติ
เฉกเช่นชาวบ้านชาวช่องทั่วไป

คุณหนูคนเล็กถูกสอนให้อยู่ในทุ่งดอกกลาเวนเดอร์สีหวานพร้อม
ม้ายูนิคอร์นและเมื่อดนเป็นลูกกวาด กลับกัน คุณชายคนโตกลับถูก
สอนให้เคยชินแต่กับความเป็นจริงอันโหดร้ายของชีวิต เขาจึงมักจะ
มองว่าทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้อันตราย ไม่ไว้ใจหรือเชื่อใจใครง่าย ๆ
ต้องระมัดระวังตัวและใช้ชีวิตอย่างรอบคอบทุกชั่วขณะ รวากับเกิดมา
บนโลกที่เต็มไปด้วยสีดำทมิฬที่ไม่ปาน

ขวยหมาแท้อยู่เลยไอ้มาโนช ฎปลุกพี่กิมเล้งที่ไรเจ็บตัวตลอด
เลย ทำไมพี่แกชอบมโนว่าคนที่จะมาปลุกเป็นศัตรูอยู่เรื่อย!

“ฉันเองจะ พี่ปล่อยฉันก่อน มาโนชเอง”

“มาโนช”

“ฉันแค่จะปลุกพี่ ไม่ได้จะทำอะไร พี่ปล่อยฉันก่อนนะ ฉันเจ็บ
แล้ว”

พี่เลี้ยงหนุ่มทำหน้าที่น้อย ๆ ยามอีกฝ่ายออกแรงกับเขามาก

เกินไป กิมเล้งเป็นคนตัวใหญ่ กำลังเยอะ ถ้าเทียบกับคนใช้อย่างมาโนช ก็คงไม่ต่างอะไรกับเอาสิงโตหนุ่มมาเทียบกับต๊กแตนตำข้าวตัวลึบ ๆ แบน ๆ ที่โดนพ่นลมหายใจใส่ไปก็คงปลิวตกขอบโลก ดังนั้นพอโดนอีกฝ่ายโจมตีเข้าแบบนี้ก็มีบ้างที่เขาจะรู้สึกเจ็บ

“เจ็บเหวอ”

“ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ นิดเดียว”

“ไหน”

กิมเล้งผละออกเพื่อให้มาโนชยันตัวกลับขึ้นมานั่งดี ๆ ข้อมือข้างหนึ่งถูกเจ้าของห้องดึงไปสำรวจดู แม้มาโนชจะบอกแล้วว่าไม่ได้เป็นอะไรมาก แต่ดูเหมือนอีกคนจะไม่ยอมปล่อยเสียที

โธ่ แค่นี้เอง มันเจ็บก็จริง แต่ถ้าให้เทียบกับนิ้วก้อยเท้าเตะโต๊ะ นี่มันคนละเรื่องเลยด้วยซ้ำ ทำไมพี่กิมเล้งแกต้องดูขนาดนั้นด้วยเนี่ย

“พอแล้วพี่ ฉันไม่เป็นไรจริง ๆ”

“ทีหลังก็ปลุกดี ๆ”

พี่นั่นแหละควรจะเป็นดี ๆ มีอย่างที่ไหนมาจับคนอื่นทู่แบบนี่!

“เอาเถอะ พี่ไปอาบน้ำ ล้างหน้าล้างตา แล้วกลับมากินข้าวเช้าเสีย ฉันยกขึ้นมาให้แล้ว”

“มีอะไรบ้าง”

“เนื้อผัดน้ำมันหอย ข้าวต้มกุ้ง แล้วก็น้ำส้มคั้นจ้ะ”

“ใครทำ อีแหมหรือมึง”

“ฉันทำผัดน้ำมันหอยเอง แต่ข้าวต้มกุ้งพี่แหมทำจ้ะ อร่อยมาก ๆ เลย”

มาโนชเอ่ยพร้อมกับผายมือไปยังถาดอาหารเข้าบนโต๊ะ กลิ่นหอมอ่อน ๆ ไชยมาเตะจมูก กิมเล้งมองตามแต่ไม่ได้พูดอะไร ผ่านไปพักใหญ่ถึงได้ลุกขึ้น เดินผ่านโต๊ะตัวนั้น ปรายตามองดูข้าวเช้าเล็กน้อย

“มาโนช”

“ว่าอย่างไรหรือพี่”

“มานี่”

“ทำไมล่ะพี่”

“บอกให้มาก็มา อย่าถามมาก”

ได้ยินเสียงแข็งๆ ของผู้เป็นนายแบบนั้น มีหรือที่คนเป็นรองอย่างมาโนชจะกล้าขัด สุดท้ายก็ต้องเดินตามอีกฝ่ายต้อยๆ เข้าไปในห้องน้ำที่เชื่อมต่อกับห้องนอนหุ มาโนชยืนกุมมือไว้ข้างหน้านิ่งๆ แม้ด้านในจะสวดยากขนาดไหน แต่เขาก็ไม่ได้รู้สึกตื่นเต้นอะไร เพราะเขาเองก็เคยถูกเรียกมาล้างห้องน้ำที่นี้อยู่บ่อยครั้ง

“เรียกฉันทำไมหรือพี่”

“เอาไป”

ยังไม่ทันได้คำตอบ มาโนชก็ต้องตกใจเมื่ออีกฝ่ายโยนวัตถุขนาดเท่าฝ่ามือมาให้ โชคดีที่เขารีบทัน เมื่อเปิดกล่องออกดูถึงได้รู้ว่าเป็นใบมีดโกนสำหรับโกนหนวดนั่นเอง พี่เลี้ยงหนุ่มจึงยกหน้าสังเกตหนวดเคราของคุณชายคนโต พอเห็นตอดำๆ ที่เริ่มขึ้นประปรายแล้วก็ร้องอ้อเบาๆ

“พี่จะให้ฉันโกนให้ใช่ไหมจะ”

“เออ”

“ได้จ่ะ ๗ จั๊นพี่มานั่งลงตรงนี้นะ เดี่ยวฉัน...เหวอ!”

“ชี้เกียจนั่น”

โอยหนอ...เป็นชายเหมือนกันแท้ๆ ทำไมทำไมกูไม่แรงเยอะแบบพี่กิมเล้งแกบ้าง หัวคนที่เดียวกี่ขึ้นมานับได้ง่ายๆ เลยนะ

มาโนชส่ายหน้าน้อยๆ ตอนนี้เขาถูกยกขึ้นมานั่งบนเคาน์เตอร์หินอ่อน ก่อนที่คุณชายคนโตจะขยับเข้ามายืนใกล้ๆ เท้ามือทั้งสองข้างไว้กับที่ว่างข้างๆ ตัว พร้อมยื่นหน้าเข้ามาหาเล็กน้อยเพื่อให้มาโนชจัดการตอหนวดบนใบหน้า

เป็นพี่กิมเล้งนี่มันสบายจริง ๗ ้วย! จะโกนหนวดก็ต้องมีคนมาโกนให้

เขาระบายลมหายใจเล็กน้อยก่อนจะตระเตรียมอาวุธให้พร้อม เอี้ยวตัวไปล้างมือให้สะอาด จากนั้นจึงหยิบครีมโกนหนวดที่ผู้เป็นนาย ยื่นให้มาบิบบทาให้ทั่วบริเวณที่มีตอหนวดขึ้น ขณะเดียวกันก็ลบองศาตไปบนหน้าลูกชายคนโตของเสียเองไปด้วย

กิมเล้งเป็นผู้ชายหน้าตาดีไม่หยอก คิ้วหนาดกดำ ใบหน้าคมเข้ม ตัดแววดุตัน แม้จะข่มขวัญใครหลาย ๆ คน แต่หากมองดูอีกมุมก็หล่อเหลาเอการอยู่เหมือนกัน ไหนจะสันจมูกที่ทั้งยาวทั้งเด่นขึ้นมาจนเป็นแท่ง เครื่องหน้าทองคำจนเขานึกอิจฉา ขนาดเพ็งตีนนอนหัวยุ่งแบบนี้ยังดูดีกว่าเขาตอนตั้งใจแต่งตัวเสียอีก

ไม่รู้ชาติที่แล้วพี่แกทำบุญด้วยอะไร ถึงได้เกิดมาทั้งหล่อทั้งรวยแบบนี้

“พี่ไม่ลองไว้หนวดไว้เคราดูสักครั้งละ อาจจะทำให้พี่ก็ได้”

“เหรือ”

“อ้อ หน้าตาพี่ก็เชื่อว่ามีหนวดมีเคราแล้วจะไม่หล่อ เปลอ ๆ อาจจะถูกตีกว่านี้ก็ได้นะ พระเอกหนังหลายคนเขาไว้หนวดไว้เคราก็จะตายไป”

“ไม่ละ”

“พี่ไม่อย่าลองไว้เหรือ”

“อ้อ”

“ทำไมละพี่”

“ถ้าไว้แล้วมันทำให้มึงไม่ได้มาโกนให้กู งั้นไม่ไว้เหรือ”

“...”

เออเนอะ

พี่กิมเล้งนี่ก็สรรหาทางที่จะจิกหัวใช้ทุกงานจริง ๆ ใช้ใหม่เนียเอากับเขาสิจวะ!

3

“เฮ้อ เสรีชะที”

มือข้างหนึ่งเลื่อนขึ้นมายับหมวกฟางเล็กน้อย ก่อนเจ้าตัวจะเดินเข้าไปพักในร่มไม้ใหญ่ ในที่สุดงานวันนี้ก็เสร็จไปอีกอย่าง มาโนชยุ่งุ่นวายกับการดูแลควหาสน์แห่งนี้ตั้งแต่เช้า ทั้งตัดแต่งต้นไม้กวาดลาน ล้างห้องน้ำ ไปจนถึงล้างสระว่ายน้ำ กว่าจะได้หยุดพักหายใจก็ปาไปเกือบเย็น

เกิดเป็นมาโนช ไม่ใช่เรื่องง่ายอย่างที่คิด...

หนึ่งต้องมีความขยัน ความพยายามระดับพระมหาชน ไม่ว่าจะได้รับมอบหมายงานอะไร ต่อให้ทำไม่ได้ก็ต้องสรรหาวิธีมาทำให้ได้ ยิ่งช่วงนี้คนงานที่บ้านเหลือแค่เขากับแซม งานจะหินแค่ไหนก็ต้องทำ ภาระยิ่งหนักยิ่งเข้าไปทุกที

มาโนชจับปลายผ้าขนหนูผืนบางขึ้นมาซับเหงื่อ มองดูพระอาทิตย์ที่ค่อยๆต่ำลงทุกที พลันก็นึกถึงแซมซึ่งอยู่ในบ้าน ป่านนี้อีกคนคงกำลังเตรียมทำอาหารเย็นให้ลูกชายของเสียเอง มาโนชจึงเก็บกวาดพื้นที่ตรงหน้าให้เรียบร้อย นำอุปกรณ์ไปวางไว้ที่เดิม แล้วรีบ

วิ่งไปยังบ้านพักคนงาน ชำระร่างกายให้สะอาด ล้างคราบเหงื่อไคลที่หมักหมมมาทั้งวันออก เขาใช้เวลาเพียงไม่กี่สิบนาทีเท่านั้น รีบแต่งตัวให้เรียบร้อยแล้วจึงวิ่งกลับมายังห้องครัวในคฤหาสน์หรืออีกครั้ง

“มีอะไรให้ฉันช่วยไหมจะพี่แซม”

“กูทำใกล้เสร็จแล้ว มึงเตรียมยกออกไปข้างนอกเลยก็ได้”

“ได้จ๊ะ”

มาโนชรับคำสั่งงโศ ก่อนจะเดินไปหยิบถาดอาหารเพื่อใช้ขนย้ายม้อเย็นร้อน ๆ ออกไปจัดวาง เตรียมให้คุณชายและคุณหนูได้ลงมากินข้าวเย็นอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา ทว่ายังไม่ทันที่มาโนชจะจัดการงานตรงหน้าเสร็จ เขาก็ได้ยินเสียงโวยวายของคุณหนูคนเล็กดังมาจากชั้นบน เสียงร้องแหลมปริ๊ดขนาดนี้ คงไม่แคล้วเกิดเรื่องทะเลาะวิวาท ปะทะฝ่าปากกับคุณพี่ชายอีกเป็นแน่แท้

“มาโนช เสียงคุณหนูเธอ”

ดูเหมือนพี่เลี้ยงสาวก็ได้ยินเหมือนกันถึงได้รับเดินมาถามเขาทันที มาโนชพยักหน้าน้อย ๆ ก่อนจะปล่อยให้แซมจัดการอาหารต่อ ส่วนเขาก็เดินขึ้นไปทำหน้าที่ห้ามทัพอย่างที่ทำเป็นประจำ ยิ่งเข้าไปใกล้ เสียงโต้เถียงของสองพี่น้องก็ยิ่งดังขึ้นเรื่อย ๆ พี่เลี้ยงหนุ่มจึงถอนหายใจยาวพร้อมยกมืออุดขมับ

ไม่รู้จะทำไมสองพี่น้องบ้านนี้ถึงได้ตั้งแงเป็นไม้เบื่อไม้เมากัน เอะอะก็หาเรื่องทะเลาะ ทั้งแหวะทั้งแซะกันอยู่เรื่อย เรื่องเล็กเรื่องน้อยก็หยิบมาเป็นประเด็นจนเขาได้ปวดหัวอยู่ร่ำไป คนพี่ก็ขี้โมโห อารมณ์ร้าย ปากจัดถึงขั้นที่ว่าถ้าโดนคุณชายคนโตตาทิก็นั่งซึมไปสามวัน เจ็ดวันเลยทีเดียว

ส่วนคนน้อง รายนั่นก็เซ่ย่อย เกี่ยมอีทั้งสแปทั้งชน บทจะ दौरानก็ไม่ฟังใคร เอาแต่ใจตัวเองเป็นที่หนึ่ง ขี้โวยวาย ประชดประชัน พอทั้งคู่หันด้านแย้ง ๆ ใส่กัน ผลก็เลยเป็นอย่างที่เห็น

“เข้าไปในห้องเดี๋ยวนี้เกี่ยมอี!”

“ไม่! เราจะไปหาสมชาย จะไปอยู่กับสมชายแล้ว!”

“มึงอย่าดื้อไม่รู้เรื่อง อย่าเอาแต่ใจให้มันมาก แ่กูให้มันมาหา มึงถึงที่นี้ก็เกินพอแล้ว!”

“ตัวเองจะมาห้ามอะไรเรานักหนา เราโตแล้ว ได้ยินไหมว่าเรา โตแล้ว สมชายเองก็ไม่ใช่ว่าคนไม่ดี ทำไมตัวเองถึงได้อคติกับสมชาย ขนาดนี้อะ!”

“เก๋ยมอี!”

“ตัวเองไม่เคยเข้าใจเราสักเรื่องเลย อีก...”

“พอๆ อะไรกันเนี่ย พี่กิมเล้ง คุณหนู”

เมื่อเห็นสถานการณ์ตรงหน้าเริ่มแย้ มาโนชจึงรีบพุ่งเข้าไปขวาง ทั้งคู่เถียงกันหน้าดำหน้าแดง คนหนึ่งเถียงคอกเป็นเอ็น อีกคนก็ตะโกน ใส่จนเสียงแหบแห้งไปหมด ยามพี่เลี้ยงหนุ่มเห็นน้ำตาของคุณหนู คนเล็กก็ใจอ่อนยวบ รีบเข้าไปดึงตัวอีกฝ่ายมากอดพร้อมลูบหลัง เก๋ยมอีจึงยิ่งสะอึกสะอื้นมากกว่าเดิม

“เกิดอะไรขึ้น ทำไมทะเลาะกันแรงขนาดนี้”

“กิมเล้งมันไม่ยอมให้เราไปหาสมชาย อีก”

เก๋ยมอีชบหน้าลงกับตัวมาโนชพร้อมตอบเสียงอู้้อี้ ไหล่เล็ก ๆ ขยับขึ้นลงไม่เป็นจังหวะเนื่องจากแรงสะอื้นให้ มาโนชจึงกอดตบแน่น ขึ้นพลางถอนหายใจยาว ไม่รู้ทำไมช่วงนี้เรื่องของพระเอกก็เกะกะ ซื่อสมชายถึงได้กลายมาเป็นประเด็นให้สองพี่น้องคู่นี้ทะเลาะกันหนักหน่วงถึงขั้นด่ากันจนน้ำตาตกแบบนี้

“กูไม่ให้มึงไป เก็บกระเป๋ได้แล้วเข้าไปอยู่ในห้องซะ”

“ไม่!”

“อย่ามาดื้อกับกูเก๋ยมอี กูไม่ใช่ป้าที่จะตามใจมึงทุกอย่าง โอ้กัน เข้าไปให้ท้ายกันเข้าไป” กิมเล้งเอ่ยด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดพร้อมค่อย ๆ ขยับออกห่าง เขาเจียบไปสักพักก่อนจะเริ่มพูดต่อ

“อยากไปหาหมั่นนักก็ไปเลย! มึงออกไปแล้วเจอใครด่าใครว่า

ปาไข่เน่าใส่ มึงไม่ต้องวิ่งมาให้กูช่วยเลยนะ”

“พี่กิมเล้ง...”

“มึงก็ด้วยมาโนช”

“...”

“ก็โอ้แม่่งแต่มันกันทั้งบ้าน”

กิมเล้งทั้งห้ายั่วไ้แค้นนั้นก่อนจะเดินกลับไป มาโนชระบายลมหายใจยาวยามเห็นแผ่นหลังกว้างของคุณชายคนโตหายลับเข้าไปในห้องนอนของเจ้าตัว พร้อมปิดประตูกระแทกเสียงดังสนั่นลั่นบ้าน ทำเอาเกี่ยมอีสะดุ้งด้วยความตกใจ

เฮ้อ...ดูท่าทางวันนี้ข้าวเย็นคงต้องเอาไปเทให้หมากินเสียแล้วละมั้ง

“คุณหนู”

มาโนชพาเกี่ยมอีกลับเข้ามาด้านในพร้อมกับหยิบกระเป๋าสีเสื้อเข้ามามีด้วย เขานั่งฟังเกี่ยมอีระบายออกมาทั้งน้ำตา แน่นนอนว่าทั้งสองพี่น้องทะเลาะกันหนักขนาดนี้ ก็เพราะเกี่ยมอีตั้งใจเก็บเสื้อฟ้าเตรียมออกไปหาสมชาย เพราะตั้งแต่ไหนแต่ไร คุณหนูเกี่ยมอีก็มักจะออกไปเที่ยวเล่น ไปหาสมชายอยู่บ่อยครั้ง แต่เมื่อเกิดเรื่องเสียเฮงขึ้นเขาก็ถูกล้งให้อยู่แต่ในบ้าน เพราะกิมเล้งเกรงว่าถ้าออกไปแล้วคงไม่พ้นโดนชาวบ้านตะโกนด่า ตะโกนไล่ บางทีอาจจะหนักถึงขั้นโดนทำร้ายต่าง ๆ นานา เพราะอย่างที่รู้กัน เสียเฮงและครอบครัวต่างก็บาดหมางกับชาวบ้านอยู่ไม่น้อย ไหนจะเป็นเจ้านั่นคนพวกนั้นอีก ทำให้ที่ผ่านมารครอบครัวนี้ถูกนินทา กันด่าลบล้างอยู่ตลอด

มาโนชเข้าใจจุดประสงค์ของกิมเล้ง ที่เขาทำแบบนี้ก็เพราะต้องการให้เกี่ยมอีปลอดภัยจากคนพวกนั้น เพราะเขาไม่รู้เลยว่าถ้าคุณหนูคนเล็กออกไปแล้วจะเกิดเรื่องร้ายอะไรขึ้นบ้าง การอยู่ในบ้านจนกว่าเรื่องทุกอย่างจะเงียบจึงเป็นทางออกที่ช่วยรักษาสภาพจิตใจของทุกคน ยิ่งเป็นเกี่ยมอีซึ่งเป็นคนอ่อนไหวมากอยู่เป็นทุนเดิม ถ้า

เจออะไรกระทบกระทั่งจิตใจมาก ๆ เข้าก็คงเจ็บปวดใจไปอีกนาน

แต่กิมเล้งก็คือกิมเล้ง เคยมีสักครั้งหรือที่จะยอมอธิบายด้วยคำพูดดี ๆ มีหรือที่จะใจเย็นพูดคุยกับคนอื่น รายนั่นนะ บทจะสั่งก็สั่ง บทจะเด็ดขาดก็ต้องเด็ดขาด ห้ามใครขัดแม้แต่นิดเดียว เพราะแบบนี้เรื่องมันจึงเลยเกิดจนกลายเป็นว่าทั้งคู่ทะเลาะกันอย่างรุนแรง

เสียเฮงหนอเสียเฮง ทำไมถึงได้เลี้ยงลูกแบบนี้ เขาจะรู้ตัวบ้างไหมว่าตอนนี้ลูกชายทั้งสองคนมีนิสัยที่มีปัญหามากมายขนาดไหน

มาโนชไม่อยากใช้คำว่านิสัยเสีย แต่ถ้านึก ๆ ดูแล้ว...คำคำนี้ก็คงเป็นคำอธิบายที่ใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด

คราวกิมเล้ง เสียเฮงก็เลี้ยงโดยใช้วิธีบังคับ เข้มงวดทุกสิ่งทุกอย่าง จนกิมเล้งมีนิสัยเข้มงวด เด็ดขาด และก้าวร้าวพอสมควร ทว่าพอเป็นลูกชายคนเล็กก็ดันโอ้อ้อ เอาอกเอาใจไปทุกอย่าง ปล่อยปลະละเลยจนเอาแต่ใจ และขี้ไวยว้ายยามถูกขัดใจ อะไรนิด ๆ หน่อย ๆ ก็ไม่ยอมอดทน ทั้งยังไม่รู้จักประมาณการใช้เงินของตัวเองเลยสักนิด

ไม่อยากเชื่อก็ต้องเชื่อว่า เสียเฮงผู้เก่งกาจลุ่มหลงในการเลี้ยงลูกจริง ๆ

“คุณหนู คุณหนูฟังมาโนชนะ”

“ฮึก...”

“ตอนนี้ข้าวมันยังดังอยู่ พี่กิมเล้งเขาก็คงกลัวว่าถ้าคุณหนูออกไปจะโดนด่า โดนมองแรงใส่ เผลอ ๆ อาจโดนทำร้ายร่างกายเข้าไปอีก ถึงจะมีโอกาสเกิดขึ้นน้อย แต่ก็เชื่อว่าจะไม่มีการเกิดขึ้นเลยนะครับ”

“แล้วจะให้เราทนอยู่ที่นี่กับมันเหรอก ก็เห็นว่ากิมเล้งชอบด่าเราขนาดไหน อยู่ที่นี่เราโคตรอึดอัดเลย ฮึก...เราอยากไปหาสมชาย ไม่อยากอยู่กับกิมเล้งแล้ว!”

เกือบอ้วกเสียดังก่อนจะพลิกตัวลงไปในนอน อาการน้อยใจยิ่งพุ่งสูงยามนวนึกถึงคำพูดร้ายกาจของพี่ชาย มาโนชนอนมองแผ่นหลังเล็กแล้วถอนหายใจยาว ๆ อีกครั้ง เขาคงนึกอะไรบางอย่าง

ก่อนจะยื่นมือไปลูบต้นแขนเก๋ยมอี่เบา ๆ

“ถ้าคุณหนูอยากเจอพี่ชาย เดียวมาโนชจะไปตามเขามาให้ แต่อย่าออกไปข้างนอกช่วงนี้เลยนะครับ”

“จริงหรือ มาโนชจะไปพาสมาชิกมาหาเราหรือ!”

พี่เลี้ยงหนุ่มพยักหน้าพร้อมส่งรอยยิ้มบาง ๆ ไปให้ เก๋ยมอี่จึงรู้สึกดีขึ้นมาบ้าง ผุดลุกขึ้นนั่งแล้วโถมตัวเข้ากอดมาโนชอยู่อย่างนั้น นานทีนี้เก๋ยมอี่ดีใจจริง ๆ ที่อย่างน้อยก็มีมาโนชที่เข้าใจความรู้สึกเขา นึกขอบคุณเสียใจเหลือเกินที่ตัดสินใจเลือกชายคนนี้เป็นพี่เลี้ยงให้

“ลงไปกินข้าวข้างล่างเถอะคุณหนู พี่แหมเขาทำกับข้าวไว้เยอะเลย”

“อ้อ”

เมื่อเห็นว่าทางนี้จบลงด้วยดี มาโนชถึงได้รู้สึกโล่งใจไปเปละหนึ่ง เขานั่งปลอบเก๋ยมอี่จนอีกฝ่ายรู้สึกดีขึ้นถึงได้พาลงมากินข้าวเย็นด้านล่าง เมื่อเห็นอาหารโปรดและขนมหวานที่ปันอยากกิน ในที่สุดรอยยิ้มกว้างก็กลับมาอีกครั้ง

ถือเสียว่าภารกิจดูแลคนน้องเสร็จสิ้นแล้ว มาโนชจึงส่งไม้ต่อให้แหม ฝากให้พี่เลี้ยงอีกคนช่วยดูแลเก๋ยมอี่ต่อไป

ทว่าภารกิจต่อไปที่เขาต้องทำนับว่าเป็นด้านยากกว่าที่หลาย ๆ คนคาดคิด ถ้าเปรียบเก๋ยมอี่เป็นมารน้อย คนเป็นพี่ที่ยังอยู่ในห้องนอนก็คงเปรียบเสมือนปีศาจระดับลาลัสต์บอส เมื่อครูยิ่งโดนมองด้วยหางตา ไม่รู้ว่าการที่เขาคิดจะขึ้นไปหาแบบนี้จะเป็นการฆ่าตัวตายหรือเปล่า

มาโนชเดินขึ้นไปชั้นบนช้า ๆ หัวใจดวงน้อยเต้นตุ้ม ๆ ต่อม ๆ เขายืนนิ่งอยู่หน้าบานประตูห้องนอนของคุณชายคนโตอยู่ร่วมห้านาทีกว่าจะทำใจเคาะมันสองสามที

เอวอะ! ถ้าถูกลอบแต่คุณหนูคนเล็ก แต่ปล่อยอีกคนทิ้งก็แะกันพอดี ไม่ได้ ๆ

“ฟีกิมเล้ง ฉันเข้าไปได้ไหม”

“...”

“ฉันเองจะ มาโนชเอง”

เขาเอ่ยผ่านบานประตูก่อนจะลองแนบหูลงฟังเสียงเจ้าของห้อง แน่ใจว่าพอไม่มีเสียงอะไรตอบกลับมา มือข้างหนึ่งจึงค่อยๆ วางลงบนลูกบิดเงารับแล้วเปิดเข้าไปช้าๆ

สาเหตุที่มาในซอกลับเปิดประตูเข้าไปเองแบบนี้ นั้นเพราะเขารู้ดีว่าถ้าอีกฝ่ายเจียบใส่ก็ไม่ว่าอะไรกับเป็นการอนุญาตกลายๆ เขาอยู่ร่วมชายคากับคุณชายคนโตมานาน รู้นิสัย รู้ลึกถึงไส้ถึงพุง อย่าถามเลยว่าเขารู้อะไรบ้าง ถามว่ามีอะไรที่เขาไม่รู้อย่างจะฟังดูถูกต้องกว่าเสียอีก

หลังจากสองพี่น้องทะเลาะกัน แสบทุกครั้งฟีกิมเล้งจะเป็นฝ่ายผละมาเก็บตัวในห้องคนเดียวแบบนี้ นั่งกอดอกหน้าบึ้งตึงไม่พูดไม่จา กับใคร ครั้นเห็นหน้าเขาเข้าหน่อยก็พ่นลมหายใจหนักๆ ใส่ หันหน้าหนีไปอีกทางราวกับจะมองเมิน มาโนชจึงหยุดเดิน ทิ้งระยะห่างจากอีกฝ่ายพอสมควร

“มึงจะมาพูดให้คุณหนูสุดที่รักของมึงอีกละสิ”

แน่ะ ดูเถอะ ถึงตอนนี้ก็ยังจะค่อนข้างแคะกันไม่เลิกรา

ฟี้เลี้ยงหนุ่มถอนหายใจอีกครั้ง เขาส่ายหน้าน้อยๆ แล้วขยับเข้าไปใกล้กว่าเดิม ฟีกิมเล้งมองด้วยหางตาเพียงนิด แต่ก็ยังไม่ยอมหันหน้ากลับมามองกันตรงๆ ปล่อยให้มาโนชยืนกุมมือตัวเองอยู่อย่างนั้น

“คุณหนูเขายอมไม่ออกไปข้างนอกแล้วนะฟี้”

ราวกับบรรยายกาศขมุกขมัวเมื่อครู่ถูกทุบแตกกระจายไปหมด เพียงเขาเอ่ยไปว่าเกียมอี้ยอมทำตามคำสั่งของตนเอง ฟีกิมเล้งก็ดูจะพอใจขึ้นมาทันที

“แต่ฉันขอพาฟี้สมชายมาหาคุณหนูแทนได้ไหมจ๊ะ”

ยังไม่ทันที่ควันดำมีดจะหายไป ก็มีวีแววว่ามันจะกลับมาก่อตัวใหม่อีกครั้ง มาโนชรู้สึกได้ถึงอารมณ์ของคุณชายคนโตที่กำลังแปรปรวนเดี๋ยวขึ้นเดี๋ยวลง เขานั่งขมวดคิ้วมุ่น ทำท่าเหมือนอยากจะไว้วายออกมา แน่ละ ที่เขาเสนอไปเมื่อครูนี้นี้ สำหรับกิมเล้งแล้วก็คงไม่ต่างอะไรกับการขออนุญาตส่งเทียบเชิญศัตรูหมายเลขหนึ่งให้เข้ามาปล้นน้องชายตัวเองถึงที่ แค่ได้ยื่นชื่อ กิมเล้งก็ไว้วายบ้านแตก ถ้าได้เห็นหน้ากันอีกคงไม่พ้นได้เปิดสังเวียนมวยกลางบ้านเป็นแน่แท้

แต่ถึงอย่างไรมาโนชก็รับปากเยี่ยมอ๊ไปแล้วว่า จะลองพูดกับกิมเล้งให้ เพราะฉะนั้น...ต่อให้ชักแม่น้ำทั้งห้าหรือชักมหาสมุทรทั้งเจ็ด เขาก็ต้องหาทางเกลี้ยกล่อมกิมเล้งให้ได้

“พี่ฟิงฉันท่อนนะ”

“กูไม่อนุญาต”

“ฟิงฉันท่อนนะพี่ นิดเดียว”

“มาโนช”

“นะพี่”

กิมเล้งฮึดฮัด ทำท่าจะหันหน้ามาไว้วายใส่ แต่ยามได้เห็นหน้าพี่เลี้ยงคนสนิท เขาก็ยอมหุบปากแล้วนั่งฟังเงียบ ๆ มาโนชเห็นท่าทางอ่อนลงแบบนี้จึงรีบขยับเข้าไปใกล้แล้วนั่งคุกเข่าลงกับพื้นข้างตัวอีกคน ทำใจกล้ายื่นมือไปแตะมือหนาของอีกคน คราวแรกก็เป็นเพียงการแตะแผ่วเบา จนเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ว่าอะไร เขาก็ค่อย ๆ ลูบมันราวกับเป็นการช่วยให้คุณชายคนโตได้สงบสติอารมณ์บ้าง

เขาทำแบบนี้เสมอยามที่กิมเล้งอารมณ์ร้ายและไม่ฟังใคร และมันก็ได้ผลทุกครั้ง

ใครต่อใครต่างก็พูดว่ากิมเล้งโมโหทีเหมือนพายุ อาละวาดใส่ทุกสิ่งทุกอย่าง แทบไม่ฟังใคร หากู้ไม่ว่าถ้าแสดงท่าทางอ่อนโยนเข้าก่อนและพูดคุ้ยด้วยเหตุผล ไม่ใช่อารมณ์ขัดเข้าใส่ กิมเล้งก็พร้อมจะรับฟังอยู่แล้ว

“พี่ฟังฉันก่อนนะ พี่ก็รู้ว่าคุณหนูเขาไม่ได้เข้มแข็งเหมือนพี่ เจอเรื่องร้ายๆ แบบนี้มา เขาก็อยากอยู่กับคนที่ทำให้เขามีความสุข คนที่ให้กำลังใจและปลอบเขาได้”

“...”

“เรื่องนี้นะ จริงๆ มันไม่ใช่ปัญหาอะไรเลยด้วยซ้ำนะพี่ คุณหนูเขาแค่อยากเจอพี่ชายแค่นั้นเอง พี่ก็รู้ว่าถ้าไปตะคอกใส่แบบนั้น คุณหนูเขาก็ไม่ฟังอะไรตั้งแต่คำแรกแล้ว”

“มึงก็เข้าข้างแต่มัน อะไรๆ ก็มันอยู่นั่น” กิมเล้งเอ่ยเสียงแข็ง โดยที่ยังไม่ยอมก้มลงมองเขาเลยแม้แต่หน่อย

“ฉันรู้ว่าพี่เป็นห่วงคุณหนู ฉันเองก็เป็นห่วง ถึงได้หาทางออกโดยไม่ให้คุณหนูออกไป การที่เราให้พี่ชายมาที่นี้มันก็ไม่ได้แยขนาดนั้น อย่างน้อยพวกเขาก็ยังอยู่ในสายตาเราตลอดเวลานะพี่”

“...”

“ยอมถอยให้คุณหนูเขาสักก้าวเถอะนะจ๊ะ เชื้อฉันเถอะ”

“เฮอะ! เกิดเป็นอื่เกี่ยมอื่นี้ดีเอะ ขนาดไม่มีปากก็ยังมีมึงคอยปกป้อง มีเรื่องทำอะไรมึงก็ออกรับหน้าแทน แก้ปัญหาให้มันตลอด”

“ฉันทำแบบนี้ก็เพราะพี่ด้วยเหมือนกันนะ”

“...”

“ฉันรู้ว่าลึกๆ พี่ไม่อยากทะเลาะกับคุณหนูหรอก พี่เองก็ยังไม่ชอบใจนักหรอกใช้ไหมที่เห็นคุณหนูเขาร้องไห้แบบนั้น”

ราวกับมาโนรู้ทันความคิดเขาทุกอย่าง พุดอะไรกิมเล้งก็เถียงไม่ออกไปหมด ได้แต่นั่งขบฟันอยู่อย่างนั้น เมื่อมาโนเห็นว่าคุณชายทำท่าเหมือนคนกำลังครุ่นคิด จึงเลือกที่จะเงียบ ปล่อยให้สักฝ่ายได้คิดทบทวนอยู่อย่างนั้น ผ่านไปสักพักเขาถึงได้ยินเสียงถอนหายใจของผู้เป็นนาย

“พี่กิมเล้ง ให้ฉันพาพี่ชายมาหาคุณหนูเถอะนะ”

“เออ”

“...”

“จะทำอะไรก็ทำ”

เมื่อได้ยินคำตอบที่ต้องการ พี่เลี้ยงหนุ่มก็ยิ้มกว้างทันที กิมเล้งหลุบตามองเล็กน้อย แต่ยังไม่คลายสีหน้าบึ้งตึง นั่งนิ่งอยู่อย่างนั้นปล่อยให้มาโนชลูบหลังมือไปเรื่อย ๆ คราวนี้บรรยากาศในห้องไม่ดูอึดอัดอย่างตอนแรก มันดูจะผ่อนคลายขึ้นมาบ้างแล้วหลังจากที่มาโนชทำการกิจสำเร็จลุล่วง พายุลูกใหญ่สลายไปในพริบตา เหลือเพียงความชุ่มฉ่ำเล็กน้อยที่ยังติดอยู่บนใบหน้าอีกฝ่ายเท่านั้น

เพราะแบบนี้พวกคนงานถึงได้ชอบพูดกันว่ามาโนชเป็นพ่อพระมาโปรด เวลาสองพี่น้องตีกันบ้านแตกที่ไร ก็มีแค่เจ้าตัวนี้จะที่กอบกู้สถานการณ์ได้เสียทุกครั้ง ไม่มีใครทำได้และไม่มีใครกล้าทำ แม้แต่เสี้ยเฮงผู้เป็นพ่อแท้ ๆ ยังทำหน้าที่นี้ได้ไม่ดีเท่าคนรับใช้อย่างมาโนชเลยด้วยซ้ำ

“ถ้าพี่หายโกรธแล้วก็ลงไปกินข้าวเย็นเถอะ วันนี้พี่แหม่ทำของอร่อยไว้เยอะเลย”

“กูยังไม่อยากเห็นหน้าอ๊ี้เกี่ยมอ๊ี้”

เฮ้อ...ยังจะวางฟอร์มอีกนะ

“ทำมาเป็นพูดดีนะมาโนช ถ้ามึงจะเป็นคนพาไอ้ชายมา มึงเองก็ต้องรับผิดชอบถ้ามันทำอะไรไม่ดี เข้าใจใช่ไหม”

“จ้ะ ฉันรับผิดชอบเอง ฉันจะคอยดูแลพี่ชายไม่ให้ทำอะไรไม่ดีเองจ้ะ”

“มึงจะมาพูดแค่นี้ใช่ไหม พูดจบแล้วก็ไป จะไปไอ้อ๊ี้เกี่ยมอ๊ี้ต่อกี่เชิญ”

“ทำไมพี่ชอบหาว่าฉันไอ้คุณหนูตลอดเลย”

“ก็แล้วมึงทำจริง ๆ ไหมละ มีเรื่องที่โรมันก็บิบน้ำตามาอหะเซ ใส่มึงทุกรอบ แด๊ะแต่น่ารำคาญ!”

มาโนชอมยิ้มบาง ๆ เห็นท่าทางฮึดอัดของผู้เป็นนายแล้วก็ทำ

กิมเล้งจะไม่ชอบเสียเหลือเกินยามเห็นน้องชายคนเล็กแสดงความ
รักกับคนนั้นคนนี้อย่างไร เมื่อก่อนนี้ยังมีเสียงอยู่ เกี่ยมอื่ก็มักจะออก
อ่อน กระโดดกอดหอมเอาอกเอาใจ อย่างว่าแต่เสียง ขนาดคนรับใช้
อย่างเขาและแหมยังอดทนต่อลูกอ่อนและความน่าเอ็นดูของคุณหนู
ไม่ได้

เกี่ยมอื่เติบโตมาพร้อมความรักความเอ็นดูจากคนอื่น แตกต่าง
จากกิมเล้งที่ไม่เคยได้รับอะไรแบบนี้จากใครเลย แม้แต่กับพ่อ กิมเล้ง
ก็ไม่เคยถูกกอดถูกหอมเลยสักครั้ง

“ถ้าพี่ไม่พอใจที่ฉันโ้คคุณหนูอยู่ฝ่ายเดียว ฉันก็จะลองให้ฉันโ้
พี่ดูใหม่ล่ะ”

“เออ”

“พี่...”

“ไหน มึงโ้มันยังงั้น”

มาโนชซึ่งไปไม่น้อยยามคุณชายคนโตสวนกลับมาทันควัน เขา
ยิ้มแห้งแล้วพยักหน้าสองสามที ในเมื่อกล้าเสนอ พอเขาตอบรับก็ต้อง
กล้าสนอง มาโนชจึงค่อย ๆ ยันตัวขึ้นไปหาแล้วดึงตัวอีกฝ่ายเข้ามาโอบ
กอดไว้ รู้สึกเกร็งไม่น้อยที่ต้องกอดลูกชายเสียงคนนี้ เขาคุ่นชินแต่
กับการโอบกอดคุณหนูตัวเล็กไว้ในอ้อมแขน พอได้ลองมากอดกิมเล้ง
แม้จะใช้ทั้งสองแขนก็แทบรวบไว้ไม่ได้

มาโนชลูบแผ่นหลังของกิมเล้งเบา ๆ สลับกับตบหลัง เขาโอบตัว
อีกฝ่ายพลางโยกไปมาช้า ๆ พอจะรู้สึกได้ว่าหลังจากที่ทำแบบนี้แล้ว
กิมเล้งมีอาการอ่อนลงอย่างเห็นได้ชัด จากตอนแรกเป็นสิงโตโมโหร้าย
นาทีนี้ก็ไม่ต่างอะไรกับแมวตัวใหญ่ ยอมอยู่หนึ่งให้มาโนชกอดปลอบไป
เรื่อย ๆ

“พ่อย่าน้อยใจคุณหนูไปเลยนะ คุณหนูเขาไม่ได้เข้มแข็งเหมือน
พี่ เขาเลยต้องขอให้คนนั้นคนนี้ออ้อยู่ข้าง ๆ ช่วยเหลือเขา ฉันไม่ได้
ลำเอียง ไม่ได้เข้าข้าง ถึงอย่างไรเสียฉันก็มีหน้าที่ต้องดูแลทั้งพี่ทั้ง

คุณหนูอยู่แล้ว”

“...”

“ฉันอยากดูแลทั้งคุณหนูทั้งพี่ให้ดีที่สุด จะให้ฉันทิ้งคนไหนไป
มันก็ได้ หนูไหม”

“มึงก็พูดแบบนี้ แต่พอเกิดเรื่องขึ้นที่โรมึงก็ไปหาแต่เกี้ยมอ๊มัน
ทุกที”

“ถ้าพี่อยากให้ฉันโอ้แบบนี้ ที่หลังก็บอกกันตรงๆ สิ”

“มาโนช...”

“สำหรับพี่นะ ฉันไม่เคยว่าอะไรอยู่แล้ว กอดปลอบแค่นี้ไม่
ลำบากอะไรหรอก”

“...”

“ขอแค่พี่บอก ไม่ว่าอะไรฉันก็จะทำให้ทั้งนั้น มากกว่านี้ยังได้
เลย”

ตอนนี้เป็นเวลาดีห้า ฟ้ายังคงมืดมิด รอบข้างเงียบสนิท ไม่มี
 แม้แต่แสงของดวงอาทิตย์ที่จะส่องให้เห็นทาง มีเพียงไฟฉาย
 กระบอกเล็ก ๆ ที่อยู่ในมือพ่อบ้านหนุ่ม มันขยับไปมาเป็นจังหวะเดียว
 กับทิศทางของสายน้ำที่พุ่งไปยังต้นไม้รอบตัว

หลังจากที่คนงานคนอื่น ๆ ในบ้านทยอยลาออก มาโนชก็ต้อง
 รับหน้าที่จัดการทุกอย่างแทน ทุกเช้ามืดเขาจะต้องลุกขึ้นมารดน้ำ
 ต้นไม้ ลากสายยางไปตรงนั้นที่ตรงนี้เพื่อดูแลสวนสวยรอบตัวบ้าน
 เมื่อวานนี้เขาก็เพิ่งตัดแต่งกิ่งไป ชนซากใบไม้ต้นไม้มันที่เหี่ยวแห้งใส่รถเข็น
 ออกไปทิ้ง ทุกอย่างนั้นเขาทำคนเดียว

เมื่อตรวจดูว่าเขาดูแลสวนเรียบร้อยแล้ว มาโนชก็เดินม้วน
 สายยางไปเก็บ เขายกมือขึ้นถูหน้าเล็กน้อยพร้อมระบายลมหายใจ
 พลันก็เหลือบเห็นแสงสว่างจากที่ไกล ๆ หันไปมองถึงได้พบว่าตอนนี้
 ท้องฟ้าเริ่มมีสีอ่อนขึ้นมาบ้างแล้ว เมื่อเห็นสัญญาณของเช้าวันใหม่
 เขาจึงปิดไฟฉายแล้วรีบวิ่งกลับไปยังบ้านพักหลังเล็กของตนเอง อาบน้ำ
 อาบน้ำทำใจจัดแจงโอเคเช่นทุกวัน ทว่า...วันนี้เขากลับรู้สึกผิดแปลกไป

“เหวอ! เกือบแล้วไหมละมึง”

จังหวะที่เขาเดินเข้าไปในบ้านก็เกิดอาการหน้ามืดจนเกือบ
สะดุด โชคดีที่ยังทรงตัวเอาไว้ได้ ไม่อย่างนั้นอาจจะล้มหัวฟาดพื้นไป
เสียแล้ว

เขาส่ายหน้าเล็กน้อย ตั้งแต่ตื่นมาวันนี้เขาก็รู้สึกเหมือนร่างกาย
ไม่มีแรงแปลก ๆ อาจเพราะนอนดึกตื่นเช้า แถมทำงานหนักมาหลาย
วันติด เผลอ ๆ อาจจะลากยาวมาตั้งแต่หลายสัปดาห์ที่ผ่านมาด้วยซ้ำ
เหลือกันอยู่แค่นี้ จึงต้องทำงานหนักเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว แม้จะมีแซม
คอยช่วย แต่ก็ไม่ว่าจะให้หญิงสาวมารับภาระหนักอย่างที่เธอทำได้ งาน
หลักของเธอจึงเป็นการดูแลภายในครัวเรือนเสียมากกว่า

มาโนชจึงเดินไปยังมุมห้องพัก หยิบเครื่องดื่มหักกำลังขึ้นมาเปิด
ฝาดื่ม เขาเคยชินกับรสชาติของมันแล้ว หากคนรวยตื่นมาดื่มกาแฟ
แก้วละร้อยสองร้อยเพื่อที่จะได้มีแรงไปทำงาน มาโนชก็คงไม่ต่างกัน
เพียงแค่เขามิบังคับให้เลิกยัดเครื่องดื่มพวกนี้ใส่ร่างกายเท่านั้น สิ่ง
ที่เขาต้องทำแต่ละวันจำเป็นต้องใช้พลังงานเยอะเสียเหลือเกิน ทั้งดูแล
บ้าน คน สวน ไร่นา สารพัดอย่าง กาแฟอาจจะไม่สามารถเสริมพลัง
ให้เขาตื่นตัวได้มากถึงขั้นนั้น แค่อดดื่มวันนี้ไปวันละขวดก็คิดเหมือน
รถลืบล้อวิ่งขึ้นเขาเลยทีเดียว

เขารู้ว่ามันไม่ได้ส่งผลดีต่อร่างกายนัก แต่จะให้อะไรได้ล่ะ

มาโนชจัดการตัวเองให้เรียบร้อย แล้วรีบวิ่งกลับออกมาช่วยแซม
เตรียมอาหารมื้อเช้าสำหรับคุณชายทั้งสอง เมื่อก่อนแซมเองก็พักอยู่
ที่นี่ ทว่าเมื่อเกิดเรื่องขึ้น ทุกคนย้ายออกไปกันหมด ครั้นจะให้แซม
ซึ่งเป็นผู้หญิงคนเดียวมาอยู่ มาโนชก็รู้สึกเกรงใจแทน จึงเสนอให้
หญิงสาวมาทำงานในช่วงเช้า แล้วค่อยกลับบ้านในช่วงเย็นแทน

แซมเป็นคนมีฝีมือด้านการทำอาหารในระดับหนึ่งเนื่องจากเคย
เป็นแม่ค้าขายข้าวแกงมาก่อน จึงไม่เป็นปัญหานักยามต้องช่วยกัน
ตระเตรียมอาหารแต่ละมื้อร่วมกันกับมาโนช

“มาโนช”

“จ๊ะ”

มาโนชตอบรับทั้ง ๆ ที่มือทั้งสองข้างยังไม่ละจากกระทะตรงหน้า กลิ่นหอมลอยฟุ้งไปทั่วครัวจนแซมซึ่งกินข้าวมาแล้วยังอยากลองกินข้าวผัดฝีมือมาโนชอยู่เหมือนกัน

“ช่วงนี้มึงพอมไปหรือเปล่า กูเพิ่งจะได้หักมึงเนี่ย”

“ฉันก็เหมือนเดิมนี้ พี่คิดมากไปแล้ว”

“มึงทำงานเยอะไปหรือเปล่า อะไรยังไม่จำเป็นมึงก็ยังไม่ต้องทำก็ได้ กูกลัวมึงเหนื่อยตายก่อน”

“สบายมาก ฉันนะถึกทนกว่าควายอีก พี่รู้รึ เอ้า ขอจานหน่อยสิพี่”

มาโนชเอ่ยราวกับไม่ยี่หระ แซมจึงลอบถอนหายใจเบา ๆ เธอสำรวจดูมาโนชตั้งแต่หัวจดเท้าอย่างละเอียดถี่ถ้วน คำพูดที่เธอทักท้วงไปว่าช่วงนี้มาโนชพอมลงดูจะไม่ใช่ว่าเรื่องคิดไปเองจริง ๆ ใบหน้าโคมไปหมดราวกับคนที่ไม่ค่อยได้พักผ่อนอย่างเพียงพอ เดินเหินทีก็ทำท่าเหมือนจะล้มจนแซมใจหายอยู่บ่อยครั้ง อย่างตอนนี้มาโนชก็เบลอจนจะหน้าตาลแทนเกลือเสียแล้ว พี่เลี้ยงสาวจึงต้องรีบพุ่งเข้าไปแย่งหน้าที่นั้นแล้วไล่มาโนชไปนั่งพักแทน

“ไหวไหม”

“หือ อะไรพี่แซม ฉันไม่ได้เป็นอะไรเสียหน่อย”

ไม่ได้เป็นอะไรกับผีนะสิ! เมื่อไหร่ยังไม่หน้าแบบนี้เลย

แซมเอาอาหารมาพักใส่จานขามให้เรียบร้อย แล้วเดินมาดูพี่เลี้ยงหนุ่มที่นั่งหน้าซิดอยู่ หลังจากไล่ให้มาโนชมานั่งไม่ทันไร เธอก็เหมือนจะเห็นอาการผิดปกติของมาโนชชัดเจนขึ้น คราวนี้อีกฝ่ายทำท่าจะไม่ไหวจริง ๆ นั่งเฉย ๆ ยังไม่ได้ ต้องยกมือขึ้นมากุมหัวไว้ตลอดขนาดจะจับงานยังอ่อนแรงจนเกือบทำงานร่วงเสียด้วยซ้ำ

“พอแล้วมาโนช มึงไปนอนพักไป”

“ไม่เอาหรอกพี่ ฉันบอกแล้วว่าฉันสบายดี แคว้งงว่งเท่านั้นแหละ”

“มึงอย่าดื้อสิไอ้มาโนช”

“แล้วฉันจะปล่อยให้พี่ทำงานคนเดียวได้ยังไงเล่า”

“ที่มึงทำงานคนเดียวทั้งวันทั้งคืนล่ะ”

“ก็ฉันเป็นผู้ชาย ฉันแข็งแรงน่า”

“โอย! กูจะอยากจะผ่าหัวมึงจริง ๆ เป็นผู้ชายแล้วมันยังงี้ มันเจ็บมันป่วยไม่เป็นหรอ ฮะ! ผู้ชายมันก็คน ทำไมต้องคิดว่ามึงต้องแข็งแรงตลอดเวลาด้วย ไป กลับไปห้องมึง ไปนอนพักเดี๋ยวนี้”

“แต่...”

“ไม่มีแต่ กูพูดกูเตือนอะไรก็ฟังหน่อย เดินยังจะไม่ไหวเลย มาโนชเอ๊ย ดูสารรูปตัวเองหน่อยเถอะ”

มาโนชพยักหน้าน้อย ๆ โดนแหมบ่นใส่รัว ๆ แบบนี้เขาก็เฉยๆ อะไรไม่ทัน เพราะคิดซ้ำทำซ้ำไปเสียหมด รับรู้แค่ว่าแหมไล่เขากลับไปนอนพักที่ห้อง ยิ่งเห็นหญิงสาวทำหน้าที่จริงจังใส่มาโนชจึงยอมแพ้ เดินคอตกกลับไปยังห้องพักของตัวเองจนได้ เขาตัดสินใจว่าจะนอนพักไม่กี่ชั่วโมง แค่ออกให้อากาศดีขึ้น แล้วค่อยออกมาทำงานต่อก็คงจะไม่เสียหายอะไร

“โอย! ทำไมเป็นแบบนี้วะ”

เมื่อกลับมาถึงห้องพัก มาโนชก็บ่นเบา ๆ เขาเดินโซเซไปยังที่นอนแล้วทิ้งตัวลงไป ทันทีที่ศีรษะแตะหมอน เขาก็เหมือนถูกเตียงดูดไปในทันที อาการพวกนั้นยังแสดงออกอย่างชัดเจนว่าตอนนี้ร่างกายของมาโนชอ่อนแอเพียงไหน มาโนชกะพริบตาช้าลง ภาพตรงหน้าเริ่มพร่ามัว และในที่สุดมันก็ดับมืดไป

“พี่แหม”

“คุณหนู ตื่นแล้วหรือคะ”

“โห น่ากินจังเลย อันนี้อะไร โอ๊ะ! ข้าวผัดกุ้งเหรือ อยากกินมาหลายวันแล้ววว”

แซมยืนยิ้มมองคุณหนูคนเล็กที่รีบวิ่งลงมาจากชั้นบน ทำจุกพุดพิศตูดลิ้นอาหารจานโปรดแล้วยิ้มกว้าง เห็นแบบนั้นเธอก็รู้สึกปลื้มปริ่มตามไปด้วยที่เยี่ยมอีกกลับมาสดใสร่าเริงอีกครั้ง นานเหลือเกินที่เรื่องของเสียเฮงพรากรอยยิ้มและเสียงหัวเราะไปจากคุณหนูคนเล็ก เธอคิดถึงเยี่ยมอีแบบที่เป็นอยู่ตอนนี้มาก ๆ

สถานการณ์ในบ้านเสียเฮงตอนนี้ มอง ๆ ดูแล้วก็คงจะกำลังพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้นทีละนิด พอผ่านช่วงทุกข์ช่วงโศกมาได้ ดูเหมือนสองพี่น้องจะมีสติในการใช้ชีวิตมากขึ้น อย่างน้อยเยี่ยมอีก็มีความรอบคอบและมีวิจารณญาณในการไตร่ตรองเรื่องต่าง ๆ ได้ดีขึ้น รู้จักประหยัดอดออม เลิกนิสัยฟุ่มเฟือย เช่นเดียวกับกิมเล้ง รายนั้นก็เริ่มตั้งตัวใหม่ เลิกเอาแต่ซังตัวกระดกเหล้า แล้วออกมาทำงานรับช่วงต่อจากเสียเฮงอย่างสมบูรณ์แบบ

แม้ผู้เป็นพ่อจะถูกจับดำเนินคดี แต่ทรัพย์สินสมบัติหลายอย่างที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการทุจริตในครั้งนั้นยังคงอยู่ กิมเล้งจึงได้รับบทบาทในการเป็นพี่เลี้ยงของครอบครัวคนต่อไป เขาเริ่มออกไปทำงานหาเงิน ขึ้นแทนผู้บริหารคนใหม่แทนเสียเฮง ดูแลกิจการต่าง ๆ จนล้นมือไปหมด โหมทำงานตั้งแต่เช้าจรดเย็น บางวันก็ต้องออกไปตั้งแต่ยังไม่ทันได้กินข้าวเช้าเลยด้วยซ้ำ กลับมาอีกทีพระจันทร์ก็ขึ้นกลางหัวเสียแล้ว

“อ๊แซม”

“อยู่นี่จ่ะ”

นั่นปะไร ตายยากจริง ๆ แค่นี้ก็ถึงงานก็เข้ากูเลย ไม่น่าเลย อ๊แซม

เสียงเรียกดังก้องทำให้พี่เลี้ยงสาวสะดุ้งหลุดจากภวังค์ กิมเล้งเดินลงบันไดมาด้วยสีหน้าบึ้งตึง นี่ขนาดเพิ่งเริ่มเช้าวันใหม่แท้ ๆ กิมเล้ง

ก็ดูจะอารมณ์เสียไปแล้ว ใบหน้าที่มักฉายแววดุทำเธอกลัวเกรงอยู่ ไม่น้อย

แต่ไหนแต่ไรเธอก็พอจะรู้จักกิตติศัพท์ของลูกชายคนโตของเสียเฮง กิมเล้งทั้งไม่ให้อภัย ปากจัด บวกกับนิสัยที่เด็ดขาดเลยทำให้ดูน่ากลัวขึ้นไปอีก ยิ่งช่วงนี้เขากลับมาทำงานแทนผู้เป็นพ่อ มองเดินๆ แล้วก็น่ากลัวไม่ต่างอะไรกับเสียเฮง ถอดแบบมาไม่ผิดเพี้ยน

“มีอะไรหรือเปล่าพี่กิมเล้ง ฉันทำข้าวเช้า...”

“มาโนชอยู่ไหน”

“เอ๋อ...”

“ถามว่ามาโนชอยู่ไหน ทำไมวันนี้มันไม่ขึ้นไปปลุกกู”

“แค่ตื่นนอนก็ทำเองไม่ได้หรือไง ต้องให้คนไปปลุก เฮอะ”

เกี่ยมอ้อลอยหน้าลอยตาค่อนแคะ แหมยิ่งหน้าเปลี่ยนสีมากกว่าเดิม ปกติเธอไม่ใช่คนต้องมาคอยห้ามปรามเวลาสองคนนี้ทะเลาะกัน ตอนนี้อย่างไม่มีมาโนชอยู่ด้วย ถ้าสองคนนี้พุ่งเข้ากัดกันอีก แหมคงได้วิ่งพุ่งลงคลองหลังบ้านแน่ๆ

“ใจเย็นๆ ก่อนนะจ๊ะ คือ...เมื่อเช้าฉันเห็นว่ามาโนชมันไม่ค่อยสบาย เลยให้มันไปนอนพักก่อนจ๊ะ”

“อะไรนะ”

“มาโนชมันไม่สบายจ๊ะ”

“แล้วทำไมไม่ขึ้นไปบอกกู”

อะ...เอ้า

กูไม่บอกก็ผิดเหรวะ

แฮมยื่นเกาหัวงๆ ยามเห็นคุณชายคนโตเดินจ้ำอ้าวออกไป นึกแปลกใจเหลือเกินว่าทำไมกิมเล้งถึงได้มีท่าทางริบร้อนถึงขั้นนั้น หรืออาจเพราะมาโนชเป็นคนที่เขาเรียกใช้งานอยู่บ่อยๆ เลยกลัวว่าถ้ามาโนชไม่สบายขึ้นมาจริงๆ ตนจะลำบากเอาเสียละมัง

อือ...แต่ดูท่าทางของกิมเล้งเมื่อครู่นี้ ความคิดของเธอก็อาจจะ

ไม่ถูกต้องเสียทีเดียว

“อันนี้อร่อยมากพีแหม”

เธอหันกลับมามองคุณหนูคนเล็กที่กำลังนั่งกินข้าวอย่างเอร็ดอร่อย จึงคลี่ยิ้มบาง ๆ แหมขยับเข้าไปใกล้แล้วเติมข้าวให้ เธอดีใจที่ได้เห็นเกี่ยมอีกกลับมามีความสุขอีกครั้ง ยามได้กินอาหารอร่อย ๆ ถูกปากก็ยิ้มกว้าง เอ่ยชมอย่างนั้นอย่างนี้จนเธอยิ้มไม่หุบ หากมองด้วยสายตาคนนอกคงเห็นว่าเป็นเพียงความสัมพันธ์ทั่วไปของผู้เป็นนายกับคนรับใช้ แต่สำหรับตัวเธอแล้ว มีหลายครั้งที่เธอมองว่าเกี่ยมนี้เป็นเหมือนน้องชายคนหนึ่งของตนเองด้วยซ้ำ

“เมื่อไรสมชายจะมาหาเราที่บ้าน คิดถึงจะแอยู่แล้ว”

“ช่วงนี้ได้ข่าวว่าพี่ชายน่าจะกำลังยุ่งอยู่กับการหางานใหม่ เดียวพี่แกว่างก็คงมาอีกนั่นแหละค่ะ”

“พีแหม”

“คะ คุณหนู”

“พีแหมว่าสมชายจะทำงานอะไร”

“เอ่อ... อันนี้พี่ก็ไม่รู้เหมือนกันค่ะ”

“เราก็อยากให้สมชายเล่นลิเกต่อนะ แต่ถ้าสมชายไม่อยากเป็นเราก็เข้าใจนั่นแหละ”

“...”

“เราแค่อยากคลั่งทองให้เขาอะ”

โธ่เอ๊ย คุณหนูนะคุณหนู ญเป็นพี่สมชายคงภูมิใจมากแล้วมั้ง จนป่านนี้ยังเอาแต่คิดจะคลั่งทองให้กันอยู่อีก

แหมหัวเราะเบา ๆ ทว่าทั้งเธอและเกี่ยมก็ต้องชะงักไป ยามร่างสูงใหญ่ของนายใหญ่กลับเข้ามาในบ้านพร้อมกับโอบอุ้มก้อนอะไรบางอย่างเข้ามาด้วย แหมเพ่งมองแล้วเบิกตากว้าง

นะ... นั่นมัน ไ้มาโนชนี่หว่า!

“พะ...”

“เอาน้ำอุ่นกับยาขึ้นมาให้กู”

“จะพี่”

กิมเล้งอุ้มร่างของมาโนชมายังห้องโถงที่เธอกับเกี่ยมอืออยู่ จากเมื่อเช้านี้ เธอว่าสภาพของมาโนชแย่มากพอสมควร ทว่าพอได้เห็นสภาพล่าสุดเธอก็อดตกใจตามไปด้วยไม่ได้ อีกฝ่ายหน้าแดงตัวแดงไปหมด สีหน้าแย่จนน่าเป็นห่วง กิมเล้งเข้ามาเอ่ยขอยากับน้ำอุ่น แต่ยังไม่ทันที่เธอจะได้เอ่ยอะไรเพิ่มเติม คุณชายคนโตก็หันหลังกลับและพาพี่เลี้ยงคนโปรดขึ้นไปด้านบนเสียแล้ว

น่าประหลาดใจแท้ๆ...

ตอนเกี่ยมอือป่วย กิมเล้งยังไม่เคยอุ้มมาขอยาขนาดนี้เลยด้วยซ้ำ แต่พอเป็นมาโนช แค่นรับใช้คนหนึ่ง ทำไมรีบถือไปอุ้มมาจากบ้านพักอีกหลัง มิน่าซ้ำยังพาขึ้นไปด้านบนอีก

แปลก ๆ แล้วนะกูว่า

“อือ”

สัมผัสเปียกชื้นบนท่อนแขนทำให้มาโนชส่งเสียงออกมาเพราะเริ่มรู้สึกไม่สบายตัว เขาฝืนจะลืมตาขึ้นมอง แต่ก็ข้างยากลำบากเสียเหลือเกิน จำได้แค่ว่านอนพักไป กะว่าจะนอนไม่กี่สิบนาที ทำไมถึงกลายเป็นว่าตอนนี้เขาหนักอึ้งไปแทบจะทั้งตัว ขยับแขนขาลำบากไปหมด เร็วแรงที่มีก็หายไปเสียดื้อๆ อาการปวดหัว ครั่นเนื้อครั่นตัว จะรุนแรงกว่าเมื่อเช้านี้ด้วยซ้ำ

“อือ...”

“อย่าขยับมาก นอนพักไป”

พอได้ยินเสียงคันทู คิ้วก็ขมวดจับทันที มาโนชค่อยๆ ลืมตามอง กระบอกตาร้อนผ่าวไปหมด ลมหายใจก็ร้อนตามไปด้วยจนแทบโพรงจมูก เมื่อเห็นว่าคนตรงหน้าคือคุณชายคนโต มาโนชก็เบิกตากว้าง ทำท่าจะยันตัวลุกขึ้นนั่งทันที แต่พอโดนมือหนาของกิมเล้งกด

ให้นอนลงตามเดิม เขาก็หมดฤทธิ์ ดื้อดึงอะไรไม่ได้อีก

“บอกให้นอนก็นอน อย่าดื้อ”

“พี่กิมเล้ง นี่พี่พาฉันมาที่นี่เหวอ” มาโนชถามเสียงแหบ เหลือบมองรอบตัวก็ยิ่งตอกย้ำให้เขารู้ตัวว่าตอนนี้นอนอยู่ที่ไหน บนเตียงของใคร

“ฉันไม่เป็นอะไรจริง ๆ...แค้ก!”

“ยังจะเถียงอีก”

“พี่...”

“แหมมันบอกว่ามึงทำงานทั้งวัน ใครสั่งใครสอนให้มึงทำตัวเป็นผีบ้าแบบนี้”

“ก็...ถ้าฉันไม่ทำแล้วใครจะทำละพี่”

“ไม่มีใครทำก็ไม่ต้องทำ อะไรมันหนัก มึงจะฝันทำไม”

พอได้ยินผู้เป็นนายตำหนิเสียงดู มาโนชก็ยอมเจียบไป ไม่กล้าส่งเสียงอะไรอีก นาทีนี่กิมเล้งเองก็ดูท่าจะหงุดหงิดไม่น้อยที่พบว่าในขณะที่เขาไม่อยู่บ้านหรือยุ่งวุ่นวายกับงานกองโต มาโนชวิ่งร่อนทำนั่นทำนี่ไปทั่วบ้านจนไม่ทันได้ประมาณแรงของตนเอง สุดท้ายเลยต้องมานอนป่วยแบบนี้ ซ้ำยังเดือดร้อนให้เจ้าของห้องมาเช็ดตัวให้เสียอีก

“พี่ ไม่ต้องเช็ดให้ฉันก็ได้จ๊ะ”

“ต้องทำยังไงมึงถึงจะนอนนิ่ง ๆ กูเช็ดตัวใกล้จะเสร็จอยู่แล้ว มึงจะตื่นทำไม ถ้าจะตื่นขึ้นมาแล้วโวยวายแบบนี้”

ใครกันแน่ที่โวยวาย...ฉันเนี่ยนะโวยวาย

“ต่อไปนี่แค่ดูแลก็เยี่ยมอีกพี่พอ ห้ามไปยกต้นไม้ ยกถ่ออีก เป็นท่าอะไร มึงคิดว่ามึงเป็นซูเปอร์แมนเหวอ ถึงได้เที่ยวทำนั่นทำนี่ไปทั่ว”

“พี่...”

“มึงเห็นไหมว่ามึงมีแผล”

“...”

“ไปได้มาจากไหน”

“ก็แค่มือพองเฉยๆ เองนะพี่ ธรรมดา”

“พองแบบนี้ มึงไปจับจอบเสียมที่ไหนมาอีก ล้างจานเฉยๆ ไม่ชอบ ชอบขุดดินเหวอ”

“ก็ฉันไปทำสวน ไม่ให้จับเสียมแล้วจะให้ฉันทำงานได้ยังไง”

“แล้วนี่อะไรชวนมา”

“กึ่งไม่จ่ะ”

“กูจะตีมึงสักวันนะมานะ”

กิมเล้งจับแขนจับขาเขาไปสำรวจดู พอเจอร่องรอยบาดแผลเข้า หน้อยก็บ่นรวๆ แม้แต่รอยขีดข่วนเล็กๆ น้อยๆ ก็เก็บมาดูกัน จนมานะได้แต่นอนนิ่งๆ อยู่อย่างนั้น เห็นกิมเล้งเซ็ดตัว ทายาให้ เขาก็เริ่มเกรงใจขึ้นมาจนต้องดึงแขนหนี อีกคนจึงส่งสายตากิ่งดำหนิมาให้อีกครั้ง

“พี่กิมเล้ง พอแล้ว ไม่ต้องดูแลฉันเหวอ ฉันเป็นแค่เด็กในบ้านพี่ ไม่ใช่น้องไม่ใช่ญาติ ไม่จำเป็นต้องดูแลขนาดนี้ก็ได้”

“...”

“ฉันถึกฉันทนขนาดไหน นอนพักแป๊บเดียวเดี๋ยวก็หาย อะ!”

“ก็เป็นเสียอย่างนี้”

“พี่...”

“จะดีอะไรกันนักหนา พี่บอกอะไรก็ฟังสิมานะ ป่วยแล้วยังจะแอบไปนอนคนเดียว มันใช้ได้ชะที่ไหน”

สรรพนามที่เปลี่ยนไปทำให้มานะนั่งในทันที รู้สึกได้ว่าลมหายใจของตัวเองชะงักไปชั่วขณะยามดวงตามคู่นั้นมองมา พี่เลี้ยงหนุ่มทนมองได้ไม่นานก็ต้องเลื่อนสายตาลงมองผ่านนมผีนหนาแทน เขารู้สึกแปลกๆ ขึ้นมา ยามได้เห็นสีหน้าและแววตาของคุณชายคนโต ในตอนนี้ เขาก็คิดอะไรไม่ออกเลยด้วยซ้ำ

“ไม่ต้องทำงานหนักแบบนั้นอีกแล้วได้ไหม อย่าแอบพี่ไปทำแบบนั้นอีก เจ็บป่วยขึ้นมาแบบนี้พี่ไม่ชอบ”

“ฟีกิมเล้ง”

“ครั้งนี้ครั้งสุดท้ายนะมาโนช”

“...”

“อย่าให้พี่ห่วงจนเป็นบ้าเป็นหลังแบบนี้อีก ทำให้กันได้ไหม”

“แซม แซม อีแซม”

“ฉันอยู่ที่นี่จะมีอะไรหรือเปล่าพี่ มาโนชมันอาการแย่งหรือให้ฉันไปเตรียมรถพาไปโรงพยาบาลไหม”

“ไม่ต้อง มันดีขึ้นแล้ว หนูให้มันนอนพักอยู่”

“อะ...อา...โอเคจ๊ะ มันสบายดี ฉันก็สบายใจ”

“แซม”

“จ๊ะ”

“หาคนงานมา มึงจะประกาศรับสมัครหรืออะไรก็ได้ ไปหามา”

“ได้จ๊ะ พี่อยากได้สักกี่คนหรือจ๊ะ”

“มีเท่าไรก็ได้เอามาเท่านั้น”

“ฮะ?”

“เอามาให้เยอะที่สุดเท่าที่จะเยอะได้ เท่าไรก็ว่ามา ขอแค่มาทำงานในบ้านหมดทุกอย่างก็พอ”

“...”

“แค่นี้แหละ ไปหามาซะ เร็วที่สุดได้ยิ่งดี”

“แต่ฟีกิมเล้ง คนเยอะขนาดนั้นพี่จะให้...”

“ถ้ามึงหามาได้มากพอ หนูจะให้ทิป”

“!”

“เฮาไหม”

“โอ้ยยย ทำไมฉันจะทำไมได้ละพี่ แซม! คนอย่างอีแซมเนี่ย งานแค่นี้ทำได้ง่าย ๆ อยู่แล้วจ้า!”

5

“มึงจะไปไหน มาโนช”

“ไปช่วยลุงเขียนแกตัดต้นไม้จ๊ะ”

“กลับมานี่เดี๋ยวนี้”

“แต่...”

“ไม่มีแต่”

“โอ้ พี่แหมม ทำไมพี่ต้องห้ามฉันด้วยเนี่ย ฉันไม่เข้าใจ”

“ไม่ได้ก็คือไม่ได้ เขาก็มีหน้าที่ของเขา มึงก็มีหน้าที่ของมึง”

“งั้นฉันไปล้างรถได้ไหม”

“ไม่ได้”

“เช็ดกระจกเข้า!”

“ไม่ได้”

“ตัดหญ้า”

“ไม่ได้เด็ดขาด”

“โอ้ยยย พี่แหมมม ทำไมห้ามฉันขนาดนี้ล่ะ”

พี่เลี้ยงหนุ่มโอดครวญก่อนจะเดินเข้ามาใกล้ ทำหน้าหงิกงอ ดู

ก็รู้ว่าเจ้าตัวไม่พอใจขนาดไหนที่ตัวเองต้องอยู่เฉยๆ แบบนี้ ปกติแล้วมาโนชวิ่งไร่ทำงานบ้านตรงนั้นตรงนี้ทั้งวันทั้งคืน จนเสียทีป่วยไข้ขึ้นมาแน่นอนว่าหลังจากนั้นบ้านของเสียเองก็ประกาศรับสมัครคนงานเสียทั่วเมือง ผ่านไปได้ไม่กี่วันก็มีลูกน้อง มีบริวารเดินป่วนเปื้อนเต็มบ้านไปหมด ไม่เหลืองานอะไรให้มาโนชทำเลยสักอย่าง และที่มากไปกว่านั้น เขมก็ดันจับตาดูเขาแทบจะทุกฝีก้าว พอเห็นว่าจับไม่กวาดไม้ถูเข้า หน้อยก็จะเดินมาพร้อมก้านมะยมทันที

“ทำไมล่ะพี่เขมมม”

ไร้ซึ่งคำตอบใดเล็ดลอดออกจากปากเจ้าของชื่อ เธอทำที่ราวกับเสียงของมาโนชเป็นเสียงลมเสียงฟ้า ยืนเซ็ดจานชามอยู่อย่างนั้น ปล่อยให้มาโนชหน้าอ้งำ ส่งเสียงออดอ้อนขอไปทำงานอยู่ข้างๆ กัน แค่นี้ได้อยู่เฉยๆ ไม่รู้ทำไมมาโนชถึงได้ดูทำตัวไม่ถูกขนาดนั้น โววายจืดๆ จนชักจะเริ่มรำคาญ แต่ถึงอย่างนั้นเขมก็ต้องหักห้ามใจ ห้ามใจอ่อนต่อคำขอของพี่เลี้ยงหนุ่มเป็นอันขาด

...

“เขม”

“จำพี่”

“ห้ามให้มาโนชมันไปโหมงานเหมือนเดิมเด็ดขาด”

“จ๊ะ”

“กูจะให้คนอื่น ๆ ช่วยดู ถ้าเห็นมาโนชมันไปแย่งงานคนอื่นเมื่อไหร่...กูจะหักเงินมึง”

...

เพียงแค่นึกถึงสีหน้าและน้ำเสียงของผู้เป็นนาย เธอก็เสียวสันหลังวาบ เหลือบตาเห็นมาโนชที่ทำท่าจะแอบออกไปนอกบ้าน ก็ต้องรีบคว้าก้านมะยมข้างตัวขึ้นมาชูทันที มาโนชจึงได้ยอมเดินคอดกกลับมานั่งตรงหน้าหนึ่งๆ ไซ้ว่าเขาจะกลัวก้านไม้สีเขียวงอๆ พวกนั้นแต่ยามถูกตีแต่ละทีก็เจ็บแทบอยู่พอสมควร

“อย่าติดกับภู่มะโนช นั่งอยู่เฉยๆ มันดีจะตาย มึงจะหางาน
ทำไปทำไม ก็เห็นๆ อยู่ว่าคนงานฟีกิมเล้งเขาก็จ้างมาเต็มบ้านไปหมด
เนี่ย หน้าที่ใครหน้าที่มันไปสิ”

“แล้วหน้าที่ของฉันทันกับฟีกิมเล้งคุณหนูกับฟีกิมเล้ง พอสอง
คนนั้นออกไปข้างนอก เราก็ต้องอยู่เฉยๆ หายใจทิ้งไปแบบนี้แหละ
พีแหม”

“เออ”

“ไม่เออ”

“มึงอแงอยู่มะโนช”

“ให้ฉันทันอยู่เฉยๆ แบบนี้ทั้งวันไม่ได้หรอกนะพีแหม”

“มึงนี่เป็นคนงานเขาจนชินหรือยังเงิ ฮะ พอเขาให้พักหน่อย
ทำไมต้องหาเรื่องอยากทำนั่นนี่ด้วย”

เธอแทบอยากจะทุบจานในมือทิ้ง ไม่รู้ทำไมมาโนชถึงได้ดื้อดึง
จะออกไปทำงานบ้านเสียเหลือเกิน จนบางทีก็มีความคิดอยากลอง
ปล่อยให้เจ้าตัวไปทำอะไรก็ตามที่อยากทำ แต่พอนึกถึงคำว่าหัก
เงินเดือนของผู้เป็นนายใหญ่ เธอก็ต้องกัดฟันแข็งใจ ช่มความอดทน
ต่อเสียงโอดครวญของมาโนชอีกครั้งและอีกครั้ง

บัดนี้เว้ยยย เมื่อไหร่คุณหนูกับฟีกิมเล้งจะกลับมาจากบริษัท
ซะที!

“อ๊ะ! พีแหม เหมือนฉันได้ยินเสียงรถ สองคนนั้นจะกลับมาแล้ว
หรือเปล่า!”

มึงนี่ก็หุติจิงเลยนะมาโนช

“เออๆ ออกไปดูไป ถ้าสองคนนั้นกลับมากรีบบอกกูด้วย”

“โอเคจ้ะ!”

มาโนชรับคำสั่งเสียงใสทันที แหมโบกมือไล่ อีกฝ่ายจึงได้รับวิ่งแจ้น
มารอรับผู้เป็นนายถึงหน้าประตู แล้วก็ป็นดังคาด เป็นสองพี่น้อง
ลูกเสียเฮงจริง ๆ มาโนชยิ้มกว้างยามเห็นคุณหนูสุดที่รักเดินกลับเข้ามา

เกี่ยมอีพอเห็นพี่เลี้ยงคนโปรดยืนรออยู่ก็รีบพุ่งเข้ากอดทันที

“มาโนชชช เราเหนื่อย เหนื่อยมาก!”

“อะไรกันครับคุณหนู”

“กิมเล้งมันดูเราทั้งวันเลย ก็บอกแล้วว่าเราไม่เคยทำฯ มันก็ไม่ฟัง ยัดอะไรก็ไม่รู้เข้าหัวเรา ปวดหัวไปหมดเลยเนี่ย ฮือออ ไม่อยากทำงานแล้ว”

มาโนชยิ้มบาง ๆ เมื่อได้ยินเสียงบ่นของคุณหนูคนเล็ก เกี่ยมอีพอองเขาต่าง ๆ นานาถึงสิ่งที่เจอในวันนี้ กิมเล้งพาน้องชายไปเรียนรู้งานและธุรกิจต่าง ๆ เป็นครั้งแรก สมัยที่ยังมีเสียงเฮงอยู่ เกี่ยมอีแทบไม่เคยได้แตะต้องหรือออกไปเรียนรู้ธุรกิจอะไรเลย พอไรซึ่งเงาผู้เป็นพ่อ เกี่ยมอีก็คงต้องรู้จักบินออกไปเติบโตด้วยตัวเองเสียบ้าง แม้จะได้ยินเสียงบ่นว๊ว ๆ แบบนี้ แต่มาโนชก็ดีใจไม่น้อยที่เห็นว่าอย่างไรเสียคุณหนูสุดที่รักก็เติบโตเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาอีกขั้น รู้จักรับผิดชอบหน้าที่ของตัวเองจริง ๆ จัง ๆ เสียที

“ชี้พ้อง”

“ไม่ต้องมาพูดกับเราเลยนะ!”

“งานแค่นี้ก็บ่นมันอยู่นั่น ภูให้ทำนิดเดียว มึงนั่งอู้เล่นโทรศัพท์ ไม่สนใจงาน ภูยังไม่ได้คิดบัญชีตรงนี้เลยนะ”

“มาโนชชช มันขู่เรา”

เกี่ยมอีกอดแขนพี่เลี้ยงหนุ่มแน่นพลงจ้องหน้าพี่ชาย กิมเล้งถลึงตากลับก่อนจะเดินผ่านขึ้นไปด้านบน ปล่อยให้เกี่ยมอียืนกอดมาโนชงอแงอยู่อย่างนั้น สารพัดสิ่งที่เกี่ยมอีได้เจอในวันนี้จะเป็นเรื่องแปลกใหม่สำหรับเจ้าตัวอยู่พอสมควร ทั้งบรรยากาศในที่ทำงาน การวางตัวในห้องประชุม ไปจนถึงการฝึกงานต่าง ๆ เห็นว่าวันนี้ทั้งวัน กิมเล้งเป็นคนสอนเกี่ยมอีเองเสียด้วยสิ คงจะโดนพี่ชายเข้มงวดได้ไม่น้อย

“มันดูเรา! แบบ...คิดเลขผิदनิดเดียวมันด่าตั่งห่านาที่ ตัวเลขตั่ง

เยอะตั้งเยอะ ผิดแค่นี้มันด้ายบ่อยกับเราไปฆ่าใครตาย นำโมโหจริง ๆ แล้วรู้ไหมมาโนช มันไม่ให้เราคุยกับสมชายเลย! อันนี้แหละนำโมโหที่สุด เราทำงาน เราเหนื่อย เราท้อ เราจะโทร. ขอกำลังใจก็ไม่ได้หรือไง”

“พี่กิมเล้งเขาก็คงอยากให้คุณหนูใส่ใจงานให้มาก ๆ ละมั้งครับ เพราะคุณหนูยังไม่ค่อยรู้ว่าต้องทำอะไรยังไง พี่เขาเลยอาจจะอยากให้คุณหนูใช้เวลาทำงานไว้อ่อน”

“เราไม่อยากเป็นคนทำงานแบบมันนี่”

“พี่กิมเล้งเขาดูแลตรงนี้เป็นคนเดียวมาตลอดเลยนะครับคุณหนู งานพี่เขาถึงเยอะขนาดนี้ ไม่ใช่เพราะพี่กิมเล้งเขาอยากทำงานหรอก แต่เพราะเขาทิ้งมันไปไม่ได้ต่างหาก พอคุณหนูทำงานเป็น ก็จะได้ช่วยเหลือพี่กิมเล้งเขาได้ใจครับ”

“ก็มันเข้มนกับเราเกินไปอะ เรามีมือใหม่ก็น่าจะรู้เนี่ย ค่อย ๆ เป็น ค่อย ๆ ไปไม่ได้หรือไง”

“เอาเถอะครับคุณหนู เลิกคิดเรื่องงานดีกว่า วันนี้พี่แซมเขาทำขนมไว้รอด้วยนะ”

“จริงหรอ! โอ้ยยย เราหิวมาก ๆ เลย”

มาโนชอมยิ้ม มองแผ่นหลังเล็กของเกี่ยมอีที่วิ่งผ่านเขาไปอีกคน เจ้าตัวถอดกระเป๋าราคาแพงโยนทิ้งไว้แล้วกระโดดเข้ากอดพี่เลี้ยงอีกคนอย่างไว ออดอ้อนขอกำลังใจพร้อมเอ่ยฟุ้งต่าง ๆ นานา มาโนชแอบหัวเราะเบา ๆ กับความซื่ออ่อนของคุณหนูคนเล็ก

ฮะ! เกือบลืมไปเลย มัวแต่ดูแลคุณหนู พี่กิมเล้งแกก็คงจะเหนื่อยมาเหมือนกันนี่หว่า

เมื่อนึกได้ดังนั้น มาโนชจึงรีบเดินกลับเข้าไปในครัว หยิบน้ำผลไม้เย็น ๆ พร้อมนำผลไม้ที่แช่ไว้ออกมาหั่นเป็นชิ้นพอดีคำ จัดใส่ถาดให้เรียบร้อย แล้วเดินขึ้นไปยังห้องที่เขาคุ้นเคยดี พอมาหยุดหน้าประตู มาโนชก็ค่อย ๆ เปลี่ยนมาเป็นถือถาดด้วยมือข้างเดียว มืออีกข้าง

เคาะประตูส่งสัญญาณให้เจ้าของห้องรับรู้

“เข้ามา”

มานิซค่อยๆ เดินเข้าไปด้านใน ระมัดระวังไม่ให้น้ำผลไม้ในแก้ว กระทบก หลังจากปิดประตูให้เรียบร้อย พี่เลี้ยงหนุ่มก็ถือถาดเข้าไปหา คุณชายคนโตที่กำลังนั่งง่วนกับงานตรงหน้า ทั้งคอมพิวเตอร์และ เอกสารต่าง ๆ วางระเกะระกะจนดูรกตา

“เออวางไว้ตรงนั้นก็ได้”

“พี่ปวดหัวหรือจ๊ะ”

มือข้างที่กำลังนวดขมับถึงกับชะงักไปทันทีก่อนจะลดลงช้า ๆ กิมเล้งพยักหน้าตอบรับแผ่วเบา เมื่อเห็นอีกฝ่ายมีสีหน้าเหนื่อยอ่อน มานิซก็พลอยเหนื่อยตามไปด้วย งานในวันนี้คงสูบเรี่ยวแรงไปมากพอสมควร

กิมเล้งรู้ดีว่าเขาเองก็เชื่อว่าคงจะเก่งเท่าเสียเอง บางเรื่องก็จำเป็นต้องใช้ประสบการณ์รับมือ ชั่วโง่งมของเขายังไม่ได้สูงมากขนาดนั้น จึงส่งผลให้การงานบางอย่างเกิดปัญหา มีชะงักไปบ้างเหมือนกัน

“มานิซ มานี่หน่อย”

“มาแล้วจ๊ะ พี่มีอะไรอยากให้ฉันช่วยหรือจ๊ะ ให้ฉันนวดให้ไหม”

“มีงบอกอยากช่วยงานกุไชไหม”

“เอ่อ...ฉันก็อยากช่วยพี่นะ แต่ฉันไม่รู้ว่าต้องทำยังไง ฉันเรียนจบแค่ ม. หกเองนะพี่”

“ไม่เป็นไร เดี่ยวสอน”

“อา...”

“มานั่งนี่”

“จ๊ะ?”

“มานั่งตรงนี้”

มานิซอ้าปากหวอตันทีพอรู้ว่าที่ที่กิมเล้งเรียกให้เขาไปนั่งเป็นเก้าอี้ตัวเดียวกับที่อีกฝ่ายนั่งอยู่ ถึงเก้าอี้มันจะตัวใหญ่ก็เถอะ แต่แค่

กิมเล้งนั่งคนเดียวมันก็เต็มแล้วหรือเปล่า ให้เขาเข้าไปนั่งด้วยมันจะไป
ทำได้อะไรกัน แตม...มันยังดูแปลก ๆ เสียด้วยซ้ำ

“ฉันนั่งทำกับพื้んก็ได้จ๊ะ”

“มึงไปทำกับพื้んแล้วจะสอนมึงได้ยังไง มานั่งตรงนี้”

“มันจะเบียดพื้んนะ”

“กูบอกให้มาก็มา”

“แต่...”

“มาโนช”

กิมเล้งเรียกชื่อเขาด้วยน้ำเสียงเหนื่อยอ่อน บวกกับแววตาอ่อน
ล้าแบบนั้น ก็ยิ่งทำให้มาโนชปฏิเสธยากขึ้นไปอีก เขามองดูงานบนโต๊ะ
ก่อนจะตัดสินใจเดินเข้าไปใกล้แล้วค่อย ๆ หย่อนตัวลงบนเก้าอี้ตัวนั้น
ผู้เป็นนายขยับหน้าขาออกกว้างเพื่อให้เขาเข้าไปนั่งแทรกตรงกลางได้
แอบรู้สึกเกร็งไม่น้อยที่ต้องมาอยู่ใกล้ผู้ชายคนโตแบบนี้

“อะ...ฉันต้องทำอะไรบ้างจ๊ะพี่”

“คิดเลขเป็นไหม”

“จ้ะ แต่ฉันได้แค่บวกลบคูณหารง่าย ๆ นะพี่”

“คิดเปอร์เซ็นต์เป็นไหม”

“น่าจะได้จ๊ะ”

“ดูอันนี้ก็แล้วกัน”

มาโนชนั่งนิ่ง ตั้งใจมองดูงานตรงหน้า กิมเล้งหยิบแฟ้มขนาด
ใหญ่ออกมาวาง ในนั้นมีรายชื่อและตัวเลขอะไรไม่รู้เรียงเป็นตบ ๆ ยาว
ทั้งหน้า เปิดไปก็แผ่น ๆ ก็มีเหมือนกัน คนเรียนน้อยอย่างมาโนชพอ
มาเจอเข้ากับแฟ้มงานชิ้นนี้ก็รู้สึกตื่นตกใจทันที

“ในนี้เป็นรายชื่อลูกหนี้ แล้วนี่ก็เป็นเงินที่พวกนั้นมาทู้ไป เป็น
เงินต้น ไล่ ๆ มาจะเป็นดอกเบี้ยที่คิดไว้ เห็นไหม”

“จ้ะ”

“มีหลายเดือนที่ยังไม่ได้คิดต่อ เพราะเกิดเรื่องป่าขึ้นมาด้วย เลย

ยังไม่ได้จัดการเสียที”

“ฉัน...ต้องทำอะไรบ้างจ๊ะ”

“ใช้เอกซ์เซลเป็นหรือเปล่า”

มาโนชส่ายหน้าเบา ๆ แอบกลัวว่าการที่เขาช่างไร้ประโยชน์ ทำอะไรไม่เป็นสักอย่างแบบนี้จะยิ่งทำให้กิเลสอารมณ์เสียมากกว่าเดิม

แต่เปล่าเลย...กิเลสกลับอธิบายให้เขาฟังทีละขั้นตอนอย่างค่อยเป็นค่อยไป ตรงไหนไม่เข้าใจก็อธิบายย้ำ ๆ ซ้ำบอกรายละเอียดต่าง ๆ โดยไม่ใส่อารมณ์หงุดหงิดเลยแม้แต่นิดเดียว พี่เลี้ยงหนุ่มจึงคลายอาการกังวลลง นั่งมองดูหน้าจอคอมพิวเตอร์ตรงหน้า คอยฟังและเรียนรู้งานอย่างตั้งใจ

“ข้อนี้เป็นเงินต้น เห็นไหม ก็ใส่ลงไป พี่จะสมมุติว่าเขายืมเราไปหนึ่งล้าน ไหนพิมพ์ลงไปหนึ่งล้านสิ”

“หมิ่น...แสน...โอเคจ๊ะ หนึ่งล้าน”

“ทีนี้เวลาคิดดอกเบี้ย เราต้องเอายอดเงินของเดือนก่อน ๆ หน้ามาคิด เพิ่มเป็นเปอร์เซ็นต์ ๆ ไป แต่พี่จะลองให้เราคิดดูก่อน สมมุติเขา ยืมเราไปหนึ่งล้าน คิดดอกเบี้ยสักสิบเปอร์เซ็นต์ ก็ทำแบบนี้”

มาโนชนั่งมองดูสิ่งที่อีกคนสอนอย่างใจจดใจจ่อ อะไรที่เขาไม่ทัน ไม่เข้าใจก็รีบถามทันที กิเลสสอนไปทีละขั้นอย่างไม่เร่งรีบ แม้เขาจะถามเยอะ ก็ไม่มีอาการหงุดหงิดโผล่มาให้เห็นแม้แต่หน่อย เขานั่งเรียนกับคุณชายคนโตอยู่อย่างนั้น จนเริ่มรู้สึกว่าเขาใจเนื่องงานขึ้นมาบ้างแล้ว กิเลสถึงได้ให้ลองลงมือทำของจริง แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังคอยนั่งตรวจดูอยู่ไม่ห่าง มาโนชจึงค่อย ๆ คิด ค่อย ๆ ทำไปทีละขั้น ใช้ความรอบคอบให้มากที่สุด ตรวจทานแล้วตรวจทานอีกเพื่อไม่ให้ตัวเลขไหนตกหล่น เขาไล่คิดยอดเงินไปทีละนิด เมื่อทำเสร็จก็หันกลับไปถามความคิดเห็นจากผู้เป็นนายทันที

“ฉันทำถูกหรือปะ...เปล่า”

ทว่า...พอมาโนชหันหน้าเพียงนิดเดียวเท่านั้น เขาก็ต้องชะงัก

รู้สึกเกร็งไปทั้งตัวยามเห็นว่าใบหน้าของกิมเล้งอยู่ห่างจากใบหน้าของเขาเพียงนิดเท่านั้น ลมหายใจของพีเลียงหนุ่มขาดห้วงไปเล็กน้อย ดวงตามคู่นั้นจับจ้องใบหน้าของมาโนชแทนที่จะเป็นงานตรงหน้า กิมเล้งจ้องลึกเข้ามาในดวงตาของเขา พลันมาโนชก็รู้สึกเหมือนจะเห็นประกายบางอย่างฉายชัดอยู่ในนั้น

อะ...อะไร พีกิมเล้งมองดูทำไม

มือที่กำลังจับเมาส์สืเริ่มเริ่มขึ้นเหงื่อ มาโนชรู้สึกเหมือนเขาถูกลูกชายคนโตของเสียเฮงตริงเอาไว้ด้วยสายตาคู่นั้น ยิ่งพอลมหายใจร้อนๆ ชยับเข้ามาใกล้ เขาก็ยิ่งสติแตกกว่าเดิมจนต้องตะโกนออกมาทันที

“งานจ่ะ!”

ดูเหมือนเสียงนั้นจะเรียกสติคุณชายคนโตกลับมาเหมือนกัน มาโนชแสวงกระแอมกระไอกลบเกลื่อนความรู้สึกบางอย่าง แล้วจึงหัวเราะแห้งๆ

“งานเสร็จแล้ว ฉันทำถูกไหมจ่ะพี”

“อือ”

“...”

“เก่งมาก”

กิมเล้งเอื่อยชมเบาๆ แต่แค่นั้นก็ทำให้มาโนชดีใจจนยิ้มกว้าง เขายอมรับว่าเป็นคนหัวช้าเมื่อต้องมาเจอเรื่องยากๆ เช่นนี้ โชคดีเหลือเกินที่วันนี้กิมเล้งยอมใจเย็นสอนเขา ทั้งๆ ที่ตอนแรกมาโนชกลัวเหลือเกินว่าจะผล่อทำตัวโง่เงาจนโดนอีกฝ่ายทุบหัวแบะคาโตะทำงานไปเสียแล้ว

“ทีหลังอยากทำงานก็ขึ้นมาช่วยพี ไม่ต้องไปหามไม้หามหญ้าอะไรพวกนั้น เข้าใจไหม”

“จ่ะ”

มาโนชพยักหน้ารับเบาๆ สีหน้าของผู้เป็นนายจึงฉายแววพอใจ

ขึ้นมาเล็กน้อย ก่อนที่สักพักเขาจะเริ่มรู้สึกได้ว่ามือข้างซ้ายที่วางอยู่บนโต๊ะถูกมือหนาของใครอีกคนจับไว้ พอจะชักมือกลับก็ดันไม่กล้าออกแรงมาก สุดท้ายก็ปล่อยเลยตามเลย ยอมให้กิมเล้งจับมือข้างหนึ่งของตนเองไว้อย่างนั้น

ยามที่นิ้วโป้งของคุณชายคนโตถูวนหลังมือของเขาเบา ๆ มาโนชก็เหม่อปากแน่น ความรู้สึกประหลาดเกิดขึ้น ตั้งแต่เกิดมา เคยมีคนมาจับมาถูมือเขาแบบนี้เสียเมื่อไหร่ ขนาดพ่อแม่แท้ ๆ ยังไม่เคยจับมือกันด้วยซ้ำ

“พี่...จะทำอะไรหรือจ๊ะ”

กิมเล้งไม่ได้ตอบคำถาม กลับถอดแหวนทองออกจากนิ้วมือข้างหนึ่งของตัวเองแล้วสวมเข้าไปในนิ้วนางข้างซ้ายของพี่เลี้ยงหนุ่มแทนแหวนที่ใหญ่กว่าทำให้มันค่อนข้างหลวม ห้อยต้องแต่งคานิ้วอยู่แบบนั้น

แต่สิ่งที่ทำให้มาโนชตกใจตาเหลือกไม่ใช่การที่แหวนมันหลวม แต่เป็นการที่จู่ ๆ กิมเล้งก็มาสวมแหวนให้กันแบบนี้ต่างหาก!

“พี่...เดี๋ยวก่อน”

“ขอบแหวนทองไหม”

“ฉัน...ไม่เข้าใจ เดี๋ยวก่อนพี่ ทำให้ถึงถอดแหวนมาให้ฉันล่ะ”

“แหวนทองก็เข้ากันดี”

“พี่กิมเล้ง”

“หรือบางทีแหวนเพชรน่าจะเหมาะกว่า...”

“พะ...พี่!”

“ไฉนวันหลังพี่จะพาไปเลือกดู”

“!”

“อยากได้แบบไหนก็ค่อยไปซื้อเอาด้วยกัน”